

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AP. Temsilciler Meclisinde: «Demirel'siz hükümet düşünülemez» dendi. — Gazeteler —

TAKMA EL!

Akhaha

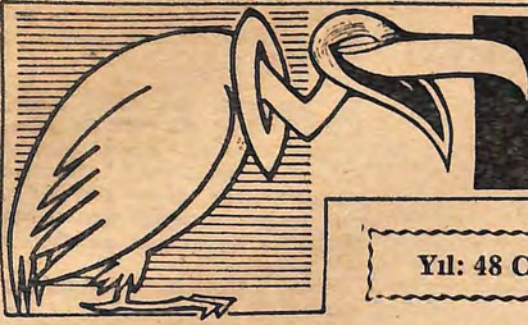
Bir sosisli sandvic bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg içmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 11

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

4 Mart 1970

Süleyman beyin cübbesi

AKBABA'nın kıdemli okuru, e-
lindeki derginin en azından iki
hafta önce hazırlanmaya başla-
dığını bilir. En son yazı, bir hafta
önce mürettiphane'ye yollanır. Akba-
ba, yedi gün önce kurtulur kalem-
den, fırçadan.. son rötuşları yapılır.
Artık matbaa makinelerinin söz...
Ve bir hafta sonra elinizdedir Ak-
baba.

Ama bu bir hafta içinde neler ola-
caktır?

Sinema dünyasına bir yıldız mı
doğacaktır? Orta Doğu'da bir ihtilâl
mi olacaktır? İsrail'le Mısır yeni bir
savaşa mı girecektir? Yeni bir uçak
mı kaçırılacaktır? İnsanları biribi-
rine katan bir keşif mi yapılacaktır?
Kimbilir?

Şu satırları yazdığımız sıra De-
mirel kabineyi kurmaya çabalıyor-
du..

— Acaba bir hafta içinde bu işi
kırabilecek midir?

Kimbilir?

Siz bu dergiyi elinize aldığımız za-
man sorunun cevabı belki aydınlan-
mış olacak.. belki de Süleyman bey:
— Çabalama kaptan ben gidemem
türküsünü söylemeye devam ede-
cek..

Belki de yeni kararlara doğru yel-
ken açılacak.

Şimdi biliyoruz ki bu satırları o-
kuyan tecrübeli Akbaba okurları, bi-
zi bizden iyi tanıyan bir hikmetle:
— İlâhi Akbaba! Boşuna nefes tü-
ketine! Demirel kabineyi kursa ne
olacak? diyorlar.

Doğrudur.

Aradan geçen bir hafta içinde bel-
ki kar yağacak, belki yağmur.. belki
rüzgâr esecek, belki fırtına kopa-
cak.. belki bulutlu, belki güneşli o-
lacak yeryüzü..

Ama âlem yine ol âlem..

Devran yine ol devran..

Ve biz ayaklarımızda çarık, elimizde
sopa, emekleye emekleye, nefes ne-
fese, bir arpa boyu yol daha gidece-
ğiz... Havanda dövdüğümüz suyun
dalgalarında yüzmeye çalışacağız.

Başbakan Süleyman Demirel gemi-
yi karaya oturmuş kaptan pozun-
da şimdi..

Ve karaya oturan gemi memleket
gemisidir.

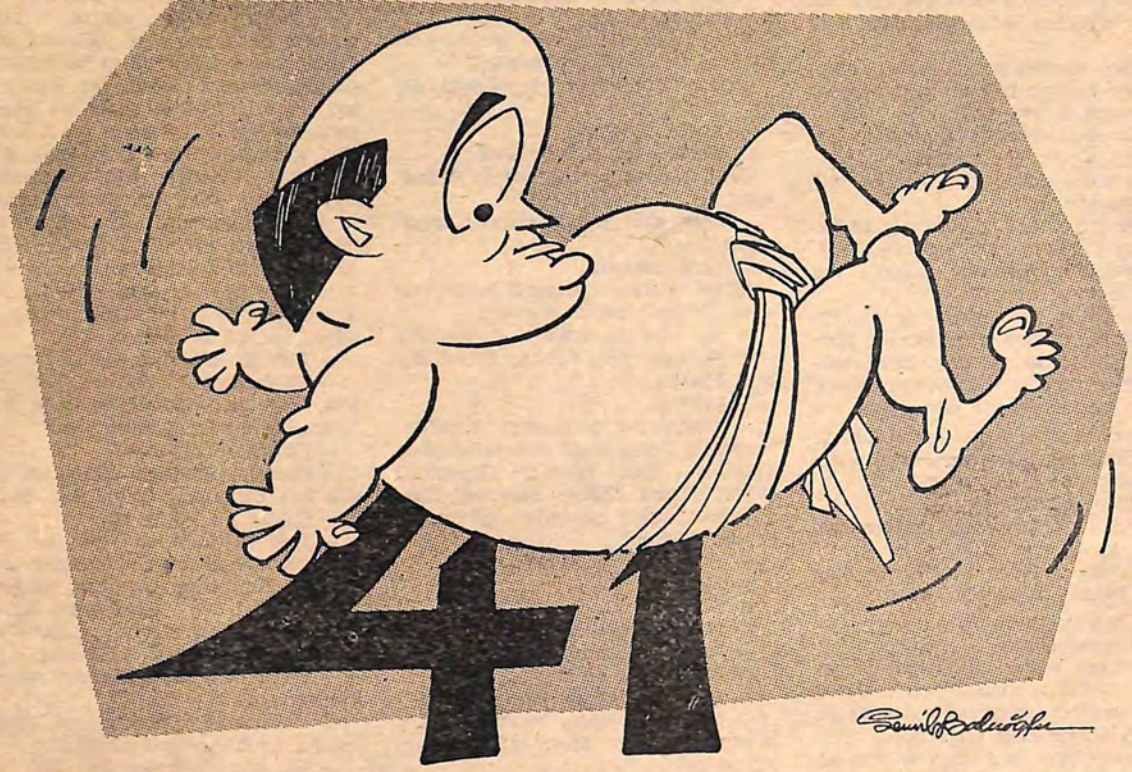
Parası değerden düşmüş, devalü-
asyon söylentileri almış yürümüş,
borçları artmış, dövizleri tükenmiş,
dış ticareti daralmış, fabrikaları
malsızlıktan tıknafes kalmış, ihra-
catı tıkanmış bir memleketin gemi-
si..

Şapa oturmuş bir ekonominin ge-
misi..

Türkiye'deki buhranın boyu, kabî-
ne hikâyesinin ötesinde bir uzun ro-
mandır. Ve yalnız iktisadi bir buh-
ran değildir bu..

Batı demokrasilerinin hiçbirinde
bay Süleyman Demirel kadar söylen-
tilere bulaşmış bir politikacı ikti-
dar partisinin başında bulunamaz;
Başbakanlık koltuğunda oturamaz;
yeniden kabine kurmak görevini
yüklenemezdi.

Bir yandan ana muhalefet parti-
nin milletvekilleri Süleyman Demirel'in
Yüce Divan'a sevk edilmesini
isterken, öte yanda aynı Süleyman

POLİTİKA FAKİRİ!

Demirel'in yeni kabineyi kurmaya
çabalaması ne demektir?

Batı demokrasilerinde en ufak bir
yolsuzluk söylentisi ve bir küçük
nüfuz ticareti iddiası Başbakanların

üstüne düştü mü, usul, çekilmektir.
Hiç kimse koltuğa yapışmış politi-
kacı görünüşünde çırpınmak iste-
mez. Batı'da bir siyaset adamının
en korktuğu şey, yolsuzluk iddiala-

rını sırtında taşıyarak koltukta o-
turmaktır.

Bizde politikacılar pusulayı şaşır-
mışlardır.

Adalet Partisi iktidar partisidir. A-
ma koskoca partide yolsuzluk iddia-
larından uzak, yıpranmamış, parti-
nin sırtına yük olmayacak bir baş-
ka adam yok mudur?

Yok mudur bir başka adam kos-
koca partide?

1969 Ekim seçimlerinde vatandaş
oyunu Demirel'e mi vermiştir?

Yoksa Adalet Partisine mi?

Demirel memleket gemisini kara-
ya oturtmuştur, ama Adalet Partisi
gemisini denizlerin dibine gönder-
mek üzeredir. Bu gemide açılan 41
yara ciddi bir tehlikeye işaret et-
mektedir. Süleyman bey kabineyi
kuracak mıdır, kuramayacak mıdır?
Bir soru bu.. bir de şu soru var:

— Süleyman bey yıkılmaya yüz
tutan Adalet Partisini ne yapacak-
tır? Partinin çatısını nasıl onaracak-
tır? Sallanmaya başlayan duvarlara
nasıl bir çare bulacaktır?

Süleyman Demirel ne yaparsa
yapsın olan-bitenlerin başsorumlusu-
dur. Ve ne yaparsa yapsın düşmüş-
tür. Kabineyi kurabilse de düşmüş-
tür. Rahmetli Nasrettin Hoca'nın
fıkrası bugün için yazılmış gibidir:

Bir gürültü duyar Nasrettin Ho-
ca'nın hanımı, hemen odasından so-
faya fırlayıp sorar:

— Efendi nedir o gürültü?

Hoca, merdivenin altında ötesini
berisini uğuşturur:

— Hiç, cübbem merdivenden düş-
tü..

— Ayol cübbe bu kadar gürültü
yapar mı?

— Ne üsteliyorsun hanım, içinde
ben vardım.

Süleyman Demirel'in cübbesi düş-
müş gibidir şimdi.. Ama kopan gü-
rültüye bakarsanız cübbenin içinde-
dir kendisi.

— İki yakayı birleştiren Asma
Köprünün temeli atıldı. —

AKBABA

Hızlı memur

MUZAFFER İZGÜ

GLK kez kasaba uğradım. Daha kasap beni kapıdan görür görmez:

— Hayri efendi sana öyle bir kemik hazırladım ki bugün, dedi, sırf ilik.

— Kim senden kemik istedi yahu? diye bir bağırış bağırdım ki adama, adamcağzı donup kaldı...

— Bana şurdan birbuçuk kilo kuzu pirzola yap bakalım!...

Ben böyle der demez, bu kez kasap bozuldu:

— Hayri efendi, canım hiç de şakalaşmak istemiyor bugün, dedi. Yüz gram kıyma mı, yoksa yüz gram kuşbaşı et mi?

— Arkadaş, sana birbuçuk kilo kuzu pirzola, diyorum. Ayrıca yanına dört tane böbrek koy! Dana böbreği istemem, kuzu böbreği olsun. Sonra, buttan da bir kilo şişlik...

Adam yüzüme aptal aptal bakıp: — Sahi mi diyorsun Hayri efendi? dedi.

— Elbette sahi!...

— Pekiyi sonra bunu deftere yazınca, ay başı gelince...

— Sana deftere yazdıracak olan kim? Paramı peşin alacaksın.

— Hemen şimdi mi?

— Hemen şimdi!...

Nerdeyse adam, çıkar parayı göreyim, ondan sonra, diyecek. Pirzola'yı hazırladı, kuşbaşı eti doğradı, böbrekleri ortadan ikiye böldü. Yüz lüğü uzattığını görünce, bir kat daha aptallaştı. Onu öyle bırakıp manava yürüdüm.

Manav:

— Tam istediğin gibi Hayri efendi, dedi, senin için çürük portakallar ayırdım, kilosunu 75 kuruştan... Kaç kilo çekeyim?

— Beş kilo muz çek, dedim, hem de bencikli olsun!

Adam kulaklarına inanmadı:

— Ne? dedi.

— Beş kilo muz, bencikli olsun, dedim.

— Pek şakacısın Hayri efendi. Ama üzülme canım, Mart geldi, zamlara beraber o günler de gelecek.

— Beş kilo da elma, en iyisinden olsun!...

— Hayri efendi hasta falan mısın?

— Dört kilo da mandalin çek, en irilerinden olsun.

Bir yüz lüğü de manava uzatınca, adam elleri titremeye başladı:

— Başüstüne Hayri beyefendi, dedi.

— Acele et biraz.

— Derhal Hayri beyefendi!...

Koca naylon torbayı elime uzatırken:

— Güle güle yiyniz, demeyi unuttu!...

Geldim bakkala!...

Adam alışkın, uzatıverdi hemen iki tane Üçüncü marka sigarayı.

— Al bunları, onların yerine Hissar sigarası ver, dedim, filtrelisinden olsun!...

Bakkal:

— Amma da iş ha, diye bozuldu. Bugün milletin hepsi ters tarafından kalkmış. Biraz önce de Hayrullah beyle takıştık Allahını seversen Hayri efendi, işim başımdan aşkın, beni uğraştırma!

— İki paket de salam!...

— Ne?

— Salam!

— Nasıl yiyeceksin sen onu?

— Nah bu ağızımla yiyeceğim.

— Boğazında kalır!...

— Bir tekerlek de kaşar!...

— Onu da yersen, tekerleğin tam döner o zaman Hayri efendi, tam döner!...

— Ançuez!

— Ne?

— Ançuez dedik!...

— Nereden öğrendin yahu sen onun ismini?

— Yiyeceklerden!...

Baktım adamda hiç kımıldanma yok:

— Gidiyorum başka yere, dedim.

— Git, dedi, hangi bakkal bu kadar şeyi bir memura verip de deftere yazma cesaretini gösterebilirse onun yanına git!

— Sana deftere yaz diyen kim?

— Havaya mı yazalım ya Hayri efendi?

— Al paramı!

Uzattım adama iki tane yüz lüğü!...

— Kaynanan mı öldü? dedi.

— Yok, ben öldüm!...

Adam başladı nasihat etmeye:

— Vallahi Hayri efendi, insan meslek hayatının son yıllarına geldikten sonra böyle tutup da kendini öldürüvermez. Çoluğun var, çocuğun var, üstelik meslek şeref ve haysiyetin de var. Bunların hepsini bir gün içerisinde ayaklar altına alıp çığnemek!...

Gerçi ben karışmam böyle işlere ama, çoktandır benimle alışveriş edersen, hiç olmazsa ayda yüz lirani alırım; yüzde yirmi kazansam, yine de ayda yirmi lira senden kâr ediyorum demektir, bu bakımdan istemem müşterimin başına böyle bir hal gelmesini!

— Sen ne diyorsun yahu? dedim.

— Yok canım, bir şey dediğim yok, avucunun içinde iki tane yüz lirayı bir arada gördüm de!...

— Gördünse n'olmuş?

— Memur milletin elinde hiç iki yüz lira bir arada bulunmaz da!...

— Çaldık mı biz yanı?

— Yok canım, insan hali bu. Ne demişler, beşer şaşar demişler. İnsan bir kötü arkadaşına uyar, bir şeyler yapayım der!...

Ama şunu bil ki Hayri efendi kardeşim, vallahi bu gibi şeyler asla gizli kalmaz!...

— Şimdi sen istediklerimi vermiyor musun?

— Vermesine vereyim ama, senin başına bir hal gelirse üzülürüm!...

— Bir kaz eksiliyor diye mi?

— Estağfurullah canım. Neden kaz olasın! Sonra bizim başımız da yanar da!...

— Eh, memlekette bakkal çok, dedim.

Tam kapıdan iki adım atmıştım ki, koşup geldi:

— Bir dakika, dedi, bir dakika Hayri efendi. Bakabilir miyim o yüz lüklere?

Uzattım! Aldı paraları, şöyle bir baktı, eliyle yokladı, sonra ışığa tutup kontrol etti:

— Sahte değil, dedi.

Güldüm!...

— Vallahi Hayri efendi, bu zaman da!... Yanlı şey oluyor bazen. İnsan

canım!... İnsan dediğin ne R! Bir sabreder, iki sabreder, sonra şurasına geliverir, tutar paranın sahte-sinli basar.

— Ben?

— Ben sana demedim canım!... Başkası basar da, sen de şeytana kapılıp ucuza alabilirsin. Neler oluyor şu dünyada neler. Okumadın mı gazetelerde, geçen gün bir memur parası yetmediği için dairenin camlarıyla çerçevesini satarken suğ üstü yakalanmış!...

Durdu, biraz daha düşündükten sonra:

— Buyrun dükkâna da istediklerinizi vereyim, dedi. Neydi efendim? Saydım tekrar istediklerimi!... Sonunda:

— Bir de Altınbaş rakısı!... dedim.

— Şey, isterseniz açık şarap var, kilosunu da biliyorsunuz, iki lira.

— Altınbaş rakısı!...

Rakıyı da koca kesekâğının bir tarafına yerleştirdikten sonra:

— Bana bir araba çağır, dedim.

— Anlamadım!...

— Araba araba, taksi yanı!...

Açtı telefonu, çağırdı taksiyi!...

Bakkalın da şaşkın bakışları arasında evin yolunu tuttum!... Yolda bu kez şoför başladı konuşmaya:

— Bey amca ne iş görürsünüz?

— Memurum evlâdım, dedim.

— Umum müdür falan mı bey amca?

— Yok evlâdım, nüfus dairesinde çalışıyorum!...

— Kâtip?

— Evet, kâtip!...

— Kâtip ha? Bey amca paranız bozuk mu?

— Bozuk evlâdım bozuk!...

— Görsek bey amca?...

Bir yirmi liralık uzattım:

— Üstü sende kalsın, dedim.

Şaşı şoförcağız:

— Bey amca, dedi, bu zamanda sızlanmak boşuna, değil mi ya, dalga bileceksin!... Ağız demenin, yok boykotmuş, yok grevmiş yapmanın anlamı yok. Memur kısmı boykot, grev mi yaparmış? Bak işte, nasıl dalgasını uydurmuş bey amcam. Ak-lını kullanacaksın, dalgana bakacaksın, değil mi ya bey amca?

— Öyle evlât öyle!...

— Vallaha benim aklım ermez öyle şeylere. Baktım maaş mı yetmiyor, aynı işte bu bey amcam gibi, hemen bir dümen uyduracaksın kendine, bulacaksın yolunu. Nüfus kâğıdı elli kâğıt diyeceksin, ölüm kâğıdı yirmi lira diyeceksin, doğum kâğıdı onbeş kâğıt diyeceksin. Hükümet her bir şeye zam mı yaptı, sen de zam yapacaksın!... İster alsın vatandaş, ister almasın, paşa gönüllü bilir. Değil mi ya bey amca, adam olup ekmeğini taştan çıkaracaksın!...

Ondan sonra işte böyle bey amcam gibi taksiye de bineceksin, sonra, o şey kaşar tekerleği mi bey amca?

— Evet evlât, kaşar tekerleği!...

— Tamaaaam, bey amcam gibi kaşar da yiyeceksin, sonra o şey de salam galiba bey amca?

— Salam evlât, salam.

— Salam da yiyeceksin!...

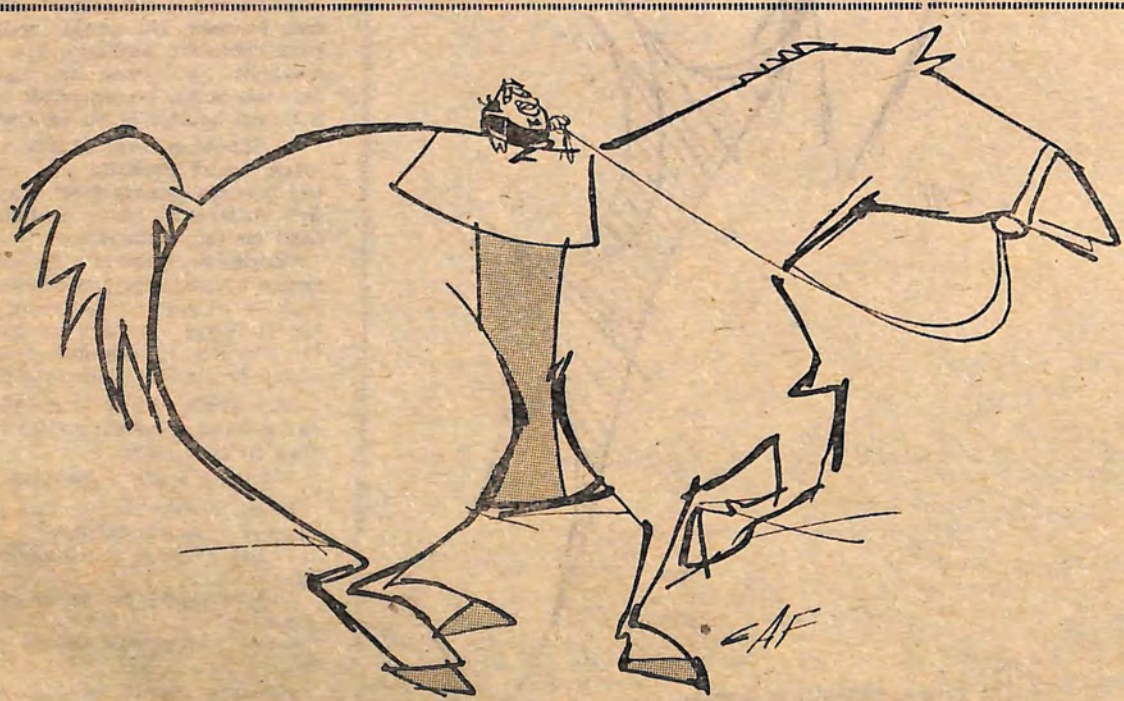
Bir sigara uzattım o ara şoföre:

— Tamam, hem kokulu, hem de filtreli sigara içeceksin!... Amma bi şey deyim mi bey amca, sen de biraz hızlısın ha! N'aber, kâğıdı yoksa yüzden mi veriyorsun?...

Arabadan inerken:

— Değil evlât değil, dedim, emekli olduk da, emekli ikramiyesi verdiler!... Nasıl olsa devletin otuz yıl tepe tepe kullandığı adamdan artık hayır gelmez. Ya yarın ölürüz, ya öbür gün!... Onun için bugünden taksiye binip, kaşar yiyelim, kokulu sigara içelim, dedik!...

Muzaffer İZGÜ

ATLI KARINCA!

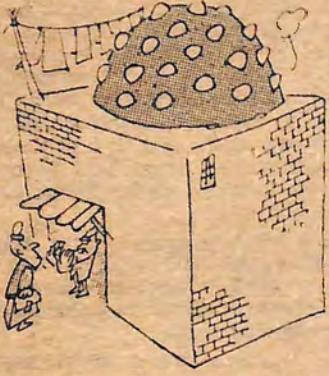

Halk nelere gülüyor?

KARADENİZ'LİLER

HAMAMIN NAMUSU!

Kastamonu'da Ferhatpaşa Hamamı müsteciri Esat ağa hayli dertli bugünlerde. Hiddetinden pof pof so-luyor. «Hayrola?» diye soranlara da «Tövbe tövbe...» diye söylenerek:

— Yahu, bu herif bizi ne zannetti? diye homurdanıyor...
— Kimden bahsediyorsun Esat efendi, kim bu herif Allahasen?
— Kim olacak, müfettiş!
— Hangi müfettiş, ne müfettiş?
— Vallaha resmisini sorarsan iş müfettişi mi, sigorta müfettişi mi ne. Gayri resmisini sorarsan...
— Eee?
— Dam müfettişi!...
— Ne demek kardeşim dam müfettişi?
— Söyletme beni Allah'a.. a-dam burayı nasıl bellediyse, kadınlar günü gelip kapıya dayanarak: «Arkadaş, içerisini teftiş edeceğim» demesin mi?

«Neyin içerisini?» dediğimde, ana-nın örekesinin dercesine: «Hamamın içerisinin ve de müstemilatının tef-tişini. Bakalım maslahata uygun mu-dur?» diye sırtıtmakta... Kafam kızdı: «Hangi maslahat birader, burası bir namuslu hamamdır» dedimse de adam ilcene içmiş, ağzı leş gibi ko-kuyor. Kötülüğünü istesem «buyur içeriye, yap teftişini!» diyeceğim a-ma, içeride avratlar gazaba gelip dam müfettişi midir, cam müfettişi mi, teresin pestilini çıkıp başını hepten belaya sokacaklar. Beriki bâlâ sırtıdır. Derken kadın tellâkı bizim Yarımğöz Hafize çıkıp da: «Ef-fendi, ben bunca yıldır bu hamamda natırlık ederim. Şimdiye kadar bu hamamın namusuna hâlel gelmemiş-tir ve de Allahın izniyle bundan son-ra da hâlel getirmem, sen git evdeki

damının bilmem nesini teftiş et!...» diyerek elindeki bir çift nalını peş-temala sarmayınan hamle vaziyeti alanda herif vaziyeti anlayıp: «Dur, bana müsaade, şincik hatırıma gel-di, bitişik kahveyi teftiş edeyim de yarın size gelirim» diye sıvışmak is-teyip kapıya seğırtince, Yarımğöz Hafize huzunu alamayıp nalını peşte-malla «lâyiğın budur!» deyip ada-mın köprücük kemiğine huk diye o-turtunca beriki kapının eşğine çu-val gibi yığıldı.

— Peki, sonra Esat efendi?

— Sonrası, kollukçular geldi. Ada-mın müfettiş olduğunu öğrenince «Ekmeğiyle oynamayalım, bir garip âdemdir» diye muameleye koymadı-lar.

— Desene hamamın namusu kur-tuldu!

— He ya, evvelallah kadınlar gü-nü içeriye erkek kedi bile salıver-mem. Bunun burası Ferhatpaşa Ha-mamı, boru değil!...

ELEKTEN GEÇME...

Karadenizin Evrenye ve İlişi li-manları barınak inşaatını üzerine a-lan müteahhit, dura dura rutubet-ten taşlaşmış, yâni niteliğini kay-betmiş çimentoyu kırdırıp elekten geçirttikten sonra kullanmaya baş-lamış.

Yerli basının konuyu eleştirmesi

üzerine Samsun'daki Limanlar Dai-re Başkanlığı şöyle bir açıklama ya-zısı gönderiyor:

«Biz durumu inceledik. İnşaatla bu çeşit çimento kullanılabilir.»

Vallahi durumu biz de inceledik.

Vardığımız sonuç şu:

— Gerçekten kullanılabilir...

HALKTAN HALKA...

Sevgili okurlarımız, Neşe her insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir. Her yaştan ve her sınıftan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki: Her yaştan ve her baştan insan, Akbaba'nın arkadaşıdır.

Akbaba'nın neşesi 48 yıldır solmadı... Bu neşe, bir derginin değil, hayatın ta kendisinin neşesidir. Ve Akbaba neşeyi paylaştı-ran dergidir.

Büyük yeniliğimiz «Halk Nelere Gülüyor» a siz de katılmak is-temez misiniz? O halde buyrun. Bulunduğunuz bölgede duyduğunuz nükte ve esprileri, tanık olduğunuz, yakınlarınızın anlattıkları, ya da başınızdan geçen gülünç olayları bir teyp titizliği ve fıkra özelliğiyle yazınız, altına imzanızı atınız, «Akbaba Dergisi» adresine postalayınız. Göreceksiniz neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlayacak, yazılarınız size ayırdığımız sahifeye ayrı bir renk katacaktır sevgili okurlar...

KİBAR KAYMAKAM

Civilleri hariç tüm aksamı a-ğaçtan yapılmış bir Karadeniz köyündeyiz.

Ortalıkta gözle görülür bir telâş... Kuzular çevrilmiş, börek-ler tatlılar yapılmış... Muhtarın odasında sofraya ziyafete hazır. İl-çenin kaymakamı, savcısı, hâki-mi, doktoru orada. Yemeğe buy-run deniliyor. Köylülerden orta-ma yakışanlar da oturtuluyor sofraya. İçiliyor, konuşuluyor, güllüşülüyor...

Gelgelelim, kaymakam da ki-bar mı kibar!... Zeytine çatalı batırıp yarısını önce, yarısını da sonra yiyenlerden.

Muhtar ayakta hizmet ediyor. Ama kaymakamın kibarlığın-dan tedirgin oluyor. Birkaç defa bir şey söylemek için ağzını açı-yor, vazgeçiyor.

Sonunda daha fazla dayanamıyor, soyunun ona verdiği misa-firperverlikle atılıyor:

— Ye Allah'aşkına kaymakam beğ, ha böyle ye... Haçan çok paktan yiyeysun da!...

AT VE MÜHÜR

Politikacı, ağzındaki tüm tükürüğü saçtıktan sonra, başladığı nutkun sonunu şöyle tamamladı:

— Pek kıymatlı seçmen gardaşlarım! Seçim günü garantlik odaya girende yapacağın en möhim iş «evet» möhürünü gaparak-dan, ya Allah diyerekden olanca gücünle atın gıcına vurmaktır!

Seçmenlerden biri:

— Evet ama peyum, diye bağırdı. Ya o möhürü yiyen at huy-suzlanır da, alnimuzun çatısına tekmeği yapıştırırsa ne yaparız?

Yusuf KOKSAL

Kastamonu

İLMİ DENEY!

Karadenizlinin biri âhir ömründe ilmi denemelere merak sarmış. Her deneyden sonra da sonucu bir def-tere kaydedermiş.

Bir gün, pirelerin yaşayışı üzerin-de çalışmaya başlamış. Bir masanın başına geçmiş. Elinde tuttuğu pireyi masanın üzerine bırakarak:

— Atla pakayum, demiş.

Pireuin işi ne? Atlayıvermiş...

— Zıpla pakayum, demiş.

Pire, uzun atlama rekortmenleri-ni kaskandırarak bir uçuş yapmış.

— Sıçra pakayum!...

Bu işi de en iyi şekilde başarmış sevimli hayvancağzı...

Karadenizli, pirenin bacaklarını jilette bir güzel budadıktan sonra deneye devam etmiş:

— Atla pakayum!...

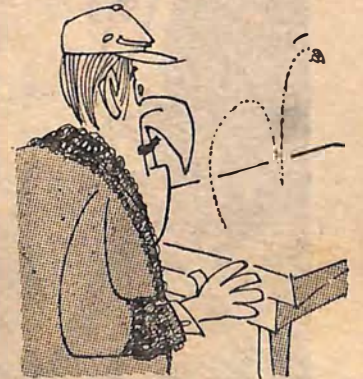
Hareket yok...

— Zıpla pakayum!...

Pire kılmıdamaz...

— Sıçra pakayum!...

Ne gezer...

Bizim bilgin, derhal kaleme sarı-lıp sonucu deftere işlemiş: «Haçan bacakları çeşilen pirelerin kulakla-rının duymadığı neticesuna varıl-mıştır!»

Siyami ÖZEL

KARADENİZ FIRTINASI

Kastamonu'nun sporsever berberi Hüseyin Bakış'ın dükkânında her zaman olduğu gibi yine futbol konu-suluyordu.

Bir müşteri, Samsunspor'un I. milli ligteki başarısına değinerek:

— Adamlar gerçekten Karadeniz fırtınası be kardeşim!... dedi.

Kastamonuspor'u canı gibi seven, fakat tuttuğu takımın ikinci milli ligten üçüncü milli lige düşüşüne, hele son Konyaspor maçında 7-0 ye-nilmesine dehşetli canı sıkılan her-ber Hüseyin:

— Birader, dedi, Karadenizli ol-masına biz de Karadenizliyiz. Ama Ay'daki sükûnet denizinden farkımız yok!

Alo! Alo! Burası Avrupa SEMİ BELLİ

ACEMİ SOSYALİSTLER VE OLTENYA BOMBASI!

ÜNİVERSİTE gençliği denilince aklınıza ne gelir?

Miting gelir.

Sesli ve sessiz yürüyüşler gelir.

Sonra, efendime söyleyim, işgal gelir, boykot gelir. Toplum polisiyle çatışma, öğretim üyeleriyle atışma gelir.

Molotof kokteylleri, uçları çivili sopalar gelir.

Ve de...

Ve de sosyal düzenin «SOS» u olan Sos-ya-lizm gelir...

Romanya'nın en koyu bir sosyalist düzenle yönetildiğini tabii biliyorsunuz. Ama her halde Rumen Üniversite gençliğinin pek pısrık, pek ace-mi, pek hareketsiz olduğunu bilmezsiniz!

Ben de bilmiyordum.

Saniyordum ki bu sosyalist ülkenin sosyalist gençleri hızlı bir yaşıntı içindeler. Oysa hiçbir şey bilmiyor sosyalist Rumen gençliği!

Boykot bilmiyor, işgal bilmiyor, Rektörün yakasına yapışıp kapı dışarı atmasını bilmiyor. Molotof kokteylleri, toplum polisi ile köşe kapmaca oynamasını, heyecan taburları halinde birbirleriyle çatışmasını, hiçbirini, hiçbirini bilmiyor!

Bükreş'te, evet yalnız Bükreş'te 65.000 Üniversiteli var. Ama yüzde 60'a yakın bir kısmı kamusal bir görevin sorumluluğu altında.

Geri kalan yüzde 40'a gelince...

Bu sorunun cevabını Bükreş Belediyesi'ne bağlı Kültür ve Sanat Seksiyonu As Başkanı Valeriu Bucuroiu cevaplandırır:

— Üniversite gençliği, hattâ Üniversiteli olmayan gençlik, enerjisini, zamanını ve heyecanlarını sanat ve kültür çalışmalarına bırakır.

Tiyatro, plâstik sanatlar, resim, heykel, folklor, halk müziği, el sa-

natları, etnoğrafya, şiir, edebiyat, yayınlar... İşte sosyalist Rumen gençliğinin uğraşı alanları...

Ben, Bükreş'te kaldığım süre içinde bir gecemi tamamen Rumen gençleriyle geçirmek istedim.

Resmî protokolün düzenlediği program, benim görmek ve tanımak istediğim konuları kapsamıyordu.

İsteğimi anlayışla karşıladılar ve «Yukarıya arzederiz» cevabını verdiler. Oysa bu cevabı verenler Roman-ya'nın üst makamlarını, yani bir bakıma «Yukarı» yı temsil eden kişilerdi.

Anladım ki sosyalizmin bir başka gereği de bu olsa gerek. Tıpkı tek parti devrinin Türkiye'si gibi bazı üst makamlardan, ya da kişilerden izin alınmadan bir dilek gerçekleştirilmiyordu.

Beklenen izin geldi ve benim onuruma «Casa De Cultura» nın 6 numaralı Sektöründe Rumen gençliği tarafından özel bir gece düzenlendiği bildirildi.

TEK SEYİRCİSİ OLAN BALADE GÖSTERİSİ

Bu, bir Balade gösterisi idi. Sahne ve salon Rumen gençliği ile doluydu, ama tümü görevliydi o gece. Tek seyirci bendim.

Program başlamadan önce Halk Dansları Uzmanı Sever Tita ile bir süre sohbet ettik odasında. Tıpkı bir Rize'liyi andıran bay Sever Tita, Karadenizlilerin belirli özelliğine eş, iri ve kemerli burmuyla dikkati çeken, mesleğine çok bağlı bir folklorcuydu.

Bükreş çeşitli bölgelere ayrılmıştı kültür çalışmaları bakımından. Bulduğumuz yer 6. bölgeydi.

Rumen Dili ve Edebiyatı Profesö-

rü olan bayan Doina Prisecaru başında eşarbi, ayaklarında çizmesi, bulunduğumuz Kültür Evi'nin ses makinesine Oltenya bölgesinden bir bant koymuştu. Ne garip!... Çalınan parça da, —tıpkı bay Sever Tita'nın burnu gibi— bizim Karadeniz halk oyunlarının eşiydi!

Ses bandından biraz müzik dinleyip bilgi aldıktan sonra salona indik.

Gençler bir anda etrafımızı sardı. İlk konuştuğum, güzel gözlü, uzun boylu Moldova'lı bir genç kızdı: Kozuz Silvia!

Doğduğu köyde folkloru sevdiğini söyleyen Silvia 21 yaşında idi ve Moldova'nın Yaş kasabasında doğmuştu.

Şimdi Tekstil Okuluna devam eden Silvia, daha önce 8 yıllık bir genel okulu bitirmişti.

— Tekstil işçisi olacağım, dedi. Ama edebiyat ve folkloru bırakmaya-
cağım. O, benim en büyük zevkim, en büyük mutluluğum!

Silvia'dan sonra Petresku Adrian adında bir Tıp Fakültesi asistanı ile konuştuk ayaküstü. Genç, enerjik bir Rumen. 12 yıldan beri halk müziği ile ilgilimış.

— Şimdilik nikâhım halk müziğine kıyıldı, dedi, boş zamanlarımı ve heyecanlarımı kanalize ettiğim en önemli alan bu!

Arkasından bir başka genç kızla tanıştık: Kalpaklı, siyah deri ceketli, siyah gözlü Vasile Stefania!

Liseyi yeni bitirmiş, Üniversiteye girmemiş, veya girememiş. Ama erkek arkadaşlarıyla rektörü kolundan tutup dışarı atmayı da —her halde pek az sosyalist olduğu için— akıl edememiş. Rektörün kolundan tutacağına, bir başka arkadaşının kolu-

na girip halk oyunları topluluğunda halay çekmeyi tercih etmiş.

Biz konuşurken program başladı. Şuika Lidia adlı sarışın bir genç kız Rumen halk türkülerini okumaya başladı. Daha sonra oyun ekibi 20 enstrümanın kullanıldığı orkestranın eşliği ile gösterilerine başladı. Voyku Mihay adında bir genç, kendini oyunun heyecan seline o kadar kaptırmıştı ki bir an sahneden aşağıya uçtuğunu ve şiddetli bir baş travması sonucunu bayıldığını üzülerek gördük.

Aradan yarım saat geçmeden, bayılan oyuncu tekrar ayağa kalktı ve yeniden ekibe katılmak direncini göstermişti.

Program gece yarısına kadar sürdü. Sona erdiği zaman yöneticilerle beraber biz de sahneye girmiş ve görevlileri tebrik etmek istemiştik.

İşte o zaman daha ilginç bir olaya tanık oldum: Genç kızlar bir tarafta, genç erkekler bir tarafta öylesine bir düzen içinde sıralanmışlardı ki, karşımıza R ve T harfleri çıkmıştı. Kızlar Türkiye'yi sembolleştiren T biçiminde, erkekler de Romanya'yı ifade eden R biçiminde sıralanmışlardı. Araya beni de nokta yerine koydular ve bir hâtıra fotoğrafı aldılar.

Sevimli tercümanım Cafer Ahmet Naci'ye sözlerimi mümkün olduğu kadar eksiksiz tercüme etmesini rica ederek duygularımı açıklamaktan kendimi alamadım:

— Şu anda, tek seyircisi ben olduğum bu gecenin programının sona erdiği şu anda, dünyanın bütün elleri benim olsun isterdim: Sizi alkışlayabilmek için!... Dünyanın bütün kır çiçekleri benim olsun isterdim: Sizin ayaklarınızın ucuna serpmek için!...

MOLOTOF KOKTEYLİ YERİNE OLTENYA BOMBASI

İşte ne olduysa o anda oldu! Gecenin yönetmeni:

— Herkes hoşlandığının ve sevdiğinin koluna girsin! dedi. T harfi şeklindeki kızlarla R harfi şeklindeki erkekler karşıverdi birden. Her genç kız hoşlandığının koluna giriyordu. İçlerinden birisi, uzun boylu, oynak ceylânlar kadar hareketli, cıvıl cıvıl bir genç kız da ne yaptı biliyor musunuz? T harfi ile R harfi arasındaki noktanın koluna girdi. Oyyy babooooov!... Kalbim sana emanet!... Dememe fırsat bırakmadan omuzundaki işlemeli duvağı omuzuma atıverdi!...

Anladık... Rumen gençleri molotof kokteylleri de, sosyalizmi de bilmiyorlar.. ama şair gönlünün tutuşmaya hazır bir benzini bidonu olduğunu da mı bilmiyorlar...

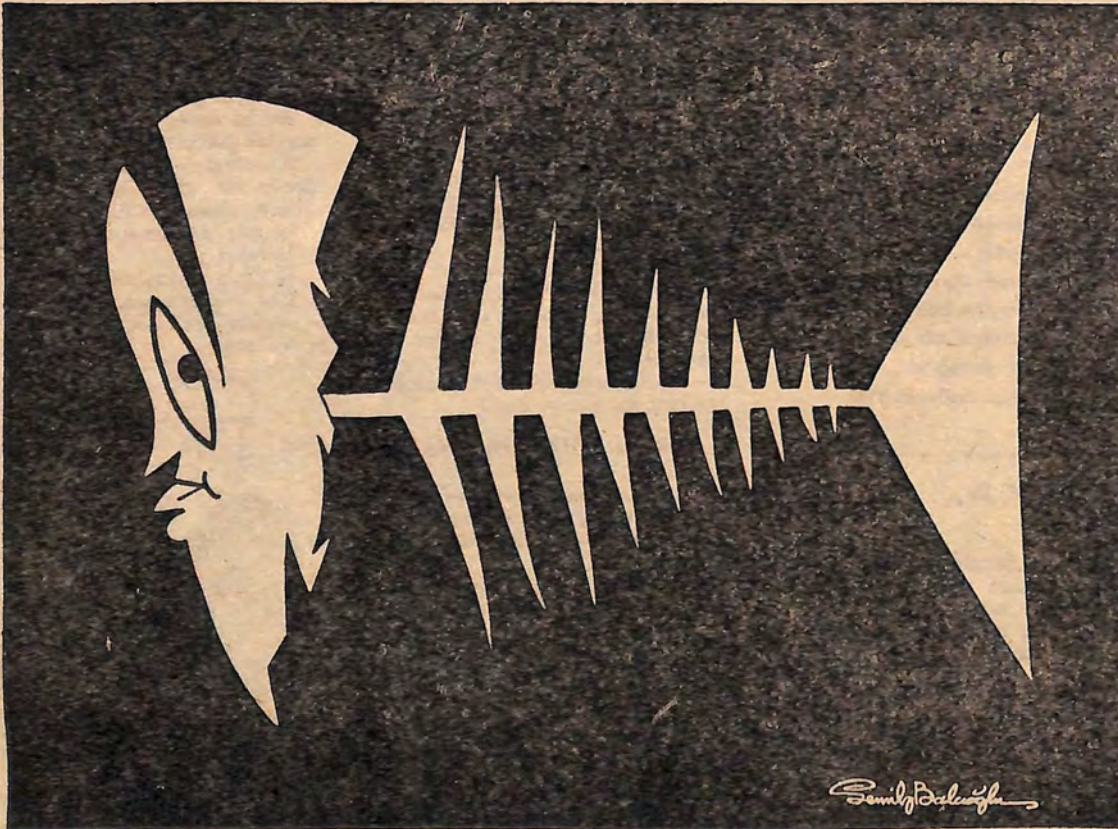
Bilmiyorlarmış... Bilmiyorlarmış ki, Oltenya bölgesinin şirin kızı Stefan Mariana'nın gözlerinden ve gülüşlerinden sıçrayan kıvılcımlar, yetim yüreğimin ortasında bir bombanın infilâk etmesine sebep olmuştu!

Gece yarısından çok sonra coşkun sevgi gösterileri ve derin yürek burkuluşları içinde 6. Bölgenin Kültür Evi'nden ayrılırken dudaklarımdan kırık-dökük, darmadağın mısralar dökülüyordu:

Tüm kentler silindi gözümde bu akşam
Ne Münih, ne Paris, ne de Viyana.
Romantik Romanya
Realist Bükreş
Ve Mariana!
Ve Mariana!
Ve Mariana!..

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda :
İmanın karısı, ancak
İmamı ilgilendirir !

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Hırhırın gırgırı

SİNEĞİN küçük olduğu halde mide bulandırdığı sözü anlamsız bir lâftır.

Bir kere, mide bulantısı için büyük şeylere ihtiyaç bulunduğunu iddia eden var mı?

Sonra, sinek hangi ölçüye göre küçüktür? Belki ayağı kıyasla öyledir ama tek hücreli mikropların yanında hocamandır. O mikropların da virüslere kıyasla birer dev oldukları gibi...

Dahası, sinek bazı kimselerin midesini hiç bulandırmaz; bir kısım mikroplar ve virüsler ise herkeste en şiddetli bulantıya yol açar.

Yâni sineğin belirli özelliği ne küçüklüğüdür, ne de mide bulandırıcılığı. Sinek deyince asıl düşünülecek konu bu yaratığın neyin belirtisi olduğu, eski deyimle neye «delâlet» ettiğidir.

Söz gelimi, bol sinek gördüğünüz bir yerde insanların pek titiz olmadıklarını, çöplerin genellikle açıkta bırakıldığını, belediye temizlik kolunun çok iyi çalışmadığını falan kestirebilirsiniz.

Türk toplumu içinde dolaşırken benim de başlıca sporum, her gün sineğimsi belirtilerle karşılaştıkça —küçüklüğüne büyüklüğüne bakmadan, mide bulantısına falan kapılmadan— bunların ne anlama geldiğini bulmaya çalışmaktır.

Rakkamların önemine inandığım için, böyle amatör sosyologluk ederken bir çeşit de ufaklık çaplı istatistikçilik oynarım. Belki sivri akıllığıma güleceksiniz ama söyleyeyim ne yaptığımı:

Belirti sayarım.

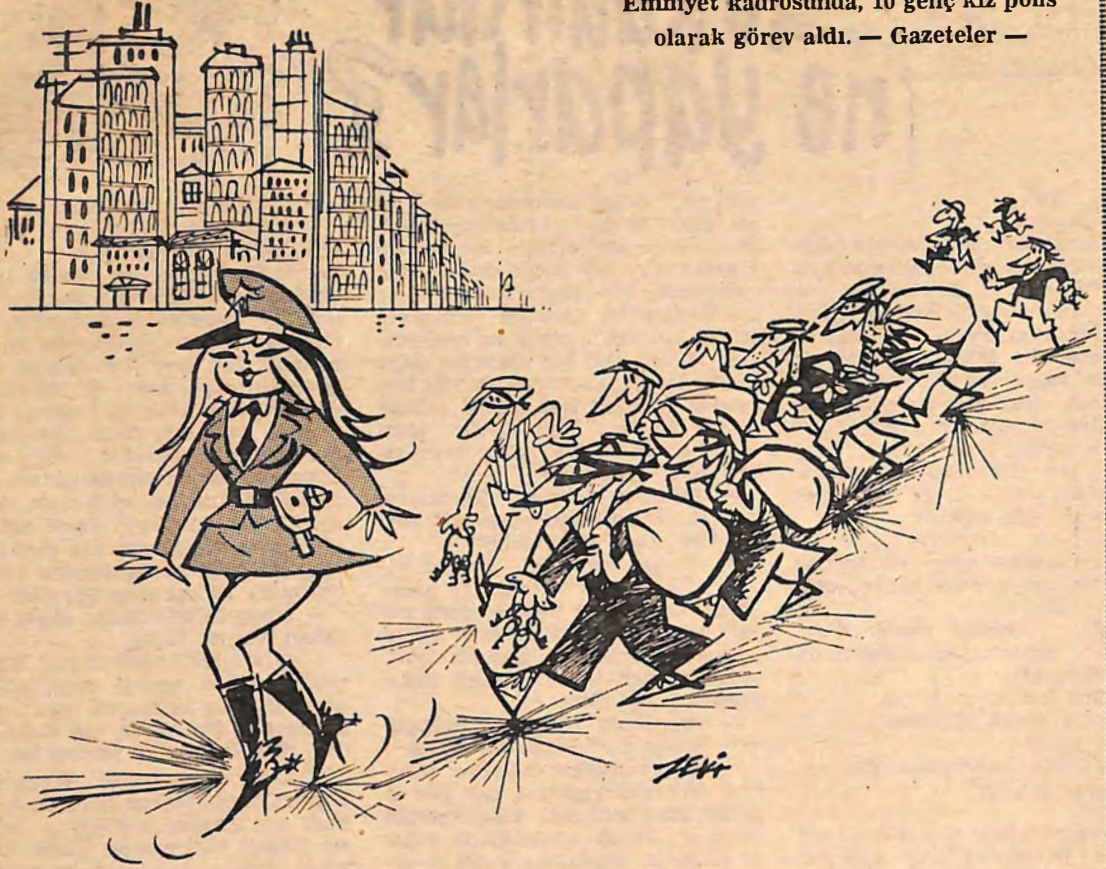
Bazı sonuçlar not defterimde, bazıları da kafamdır. Zaman zaman aynı konudaki sayma işlemi tekrarlayarak gelişmelerin yönünü kestirmeyi denerim. Tabii tek başıma az sayıda belirti sayabildiğimden bu «istatistik» pek kaba olur ama, bana ipuçları da verir iyi kötü.

Örnek diye size 1965 yılından beri hesabımı tuttuğum gelişmelerden birkaçını söyleyeyim.

İstanbul'un Galata Köprüsü kaldırımı üstündeki taze tükürük sıklığı üç yılda iki katına yakın arttı: 1968 Eylül'ünde her dört adımda bir tükürüğe rastlarken 1969 Aralık ayında ortalama her ikibuçuk adımda bir tükürük görülmüyordu. Aynı süre içinde şehir nüfusunun artış oranı bunun çok altında kaldığına göre, halkımızın kaldırımlara tükürme merakının hızla artmakta olduğu anlaşılıyor.

Alışveriş ettiğim belirli mağaza ve dükkânlarda para verince teşekkür ya da ona benzer bir tepkiyle karşılaşmamın oranında dört yıl boyunca hafif ama sürekli bir düşme var: yüzde otuzsekizden otuzikiye inmiş bu oran.

Aynı yıllarda ikişer hafta süreyle kalabalık yerler ve taşıtlarda yapabildiğim gözlemlere göre, kadınlarla ihtiyarlara yer verme olaylarının oranındaki düşme ise daha belirli: yüzde yirmidörtten onbire inmiş.

Yazısız

Erenköy, Cadebostan, Suadiye semtlerinde kapısına «Köpeğe dikkat» levhası asılı evlerin sayısı

si dört yılda tam üç katına çıkmış! Örneklerini çoğaltabileceğim bu

türlü mini-istatistiklerin ortaya koyduğu açık gerçek, hiç değilse İstanbul'da anti-sosyal davranışların, yâni insanların birbirini sevmemesi, birbirine yardım etmemesi ve birbirinden çekinmesi gibi durumların kesinlikle artmakta olduğu.

Resmî istatistikler de Türkiye çapında doğruluyor bu gerçeği. Meselâ, vatandaşların birbiri aleyhine açtığı dâvalar, adliye mekanizmasını neredeyse durduracak yoğunluğa erişmiş. Adliye'de bir meselesi olmayan Türk ailesi yok gibi.

Geçen gün Erenköy civarında köpek levhalarıyla ilgili sayımı sürdürerek dolaşırken bir villa azmanının bahçe kapısı önünde zıkkadadurdum.

Kapının, Asur tapınaklarının girişlerini andıran cıfcaflı sütuncuklarından birinin üstünde şunlar okunuyordu:

«DİKKAT! KÖPEK VAR (ISIRIR)»

İzahlı konferans, izahlı müzik falan çok duymuştum ama izahlı tehdit ilk defa görüyordum!

İyi ki durumu açıklamıştı villa sahibi; yoksa yoldan gelip geçen alıklar, köpeği ısırmasın da yalar yahut ıslık çalar sanacaktı...

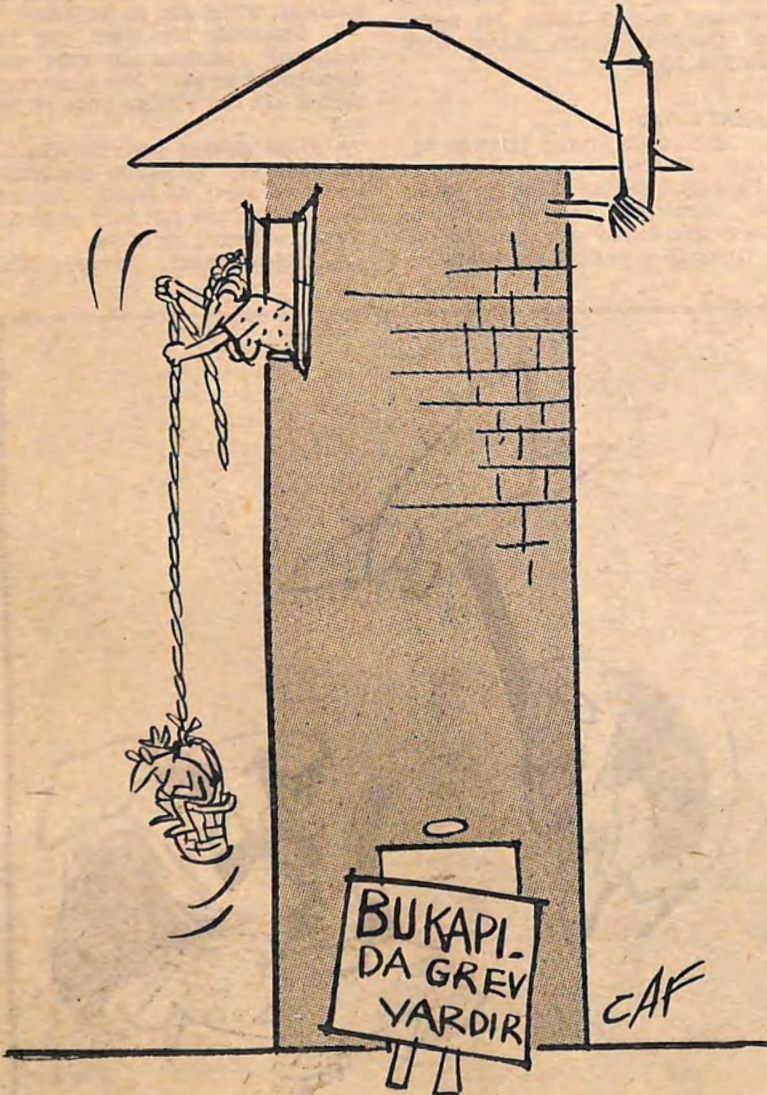
Bahçede bir şeyler yapmakta olan Naendertal suratlı bir bahçıvan, benim kapının önünde sırtakaldığımı görünce hırlar gibi seslendi:

— Ne eğleniyon orda? Hadi yoluna!

Nasıl eğlenmeyeyim? Kendi sınımdan uzaklaşır uzaklaşmaz yeni çevrelere kapılanmanın tadını herkese dış göstermekle çikaran bu tosun gibi kişilere rastladıkça yerlere yatışım geliyor...

Yalnız, bekçi köpeklerine yapılan masraf gereksiz bence. Biz birbirimizi yeteri kadar ısırtıyoruz.

Refik ERDURAN

— Kapıcılar greve gidiyor. —

Su kadınlar ne yaparlar?

VEDAT SAYGEL

SAAT: 8.00

— Günaydın.

Kapalı odadan temiz havaya çıkan bayan «A», naylon sabahlığının içinde gerindi, esnedi, dirseklerini terasın korkuluk demirlerine dayayıp bigudili kocaman başını uzatarak, teras komşusuna selâm verdi.

Dalgın dalgın çayını yudumlayan bayan «B» ismarlama bir gültükle:

— Günaydın şekerim, dedi.

— Bakıyorum erkencisin.

— Bu gece gözlerimi hiç yummadım desem yeridir. Sağa döne, sola döne sabahı güç yaptım!

— Bize çay dokunuyor şekerim. Akşam yemekten sonra bir bardak çay içtim, uyuyuncaya kadar akla kararı seçtim!

— I-ih... Benimki çaydan değil. Kaç kere denedim, sinirlendim mi böyle oluyorum.

— Kime kıydın yine?

— O «C» olacak edepsiz...

— Ne yaptı?

— Ayol «D» hanımlarda dün beraber değil miydik?

— Evet.

— Konuşulanları duymadın mı? Hani «E» ye benim için ipe sapa gelmez birtakım şeyler söylemiş... Yok kırpıklarım takmamış da, şeylerim yapmamış da... Utanmazın yediği naneye bak!

— Haa, şu mesele...

— O, ya!... İş dedikoduya kalırsa, «C» hakkında söylenecek neler var, neler... Ama büyüklük yine bende kalsın. (Sesini alçalttı) Sadece sarık göğüslerini düzelttirmek için yaptıklarını anlatsam, dünyaya rezil olur vallahi! Hani o kendini estetik uzmanı diye tanıtan sahtekârla arasında geçenler?...

Yerinden kalkıp, «A» nın yanına gitti Ağzını kulağına dayayıp, bir şeyler söyledi. Gözleri kocaman kocaman açıldı «A» nın.

— Yaaf...

— Gençliğimin hayrını görmeye-

yim ki... Fakat aramızda kalsın yine. Hani senden çıkmayacağını bildiğim için söylüyorum. Kocası anlayacak diye ödü koptuysa da, yine yardımına ben koştuydum. Doktor mu bulmadım, para mı vermedim, kürtaç olurken başında mı beklemedim! Hele onun bir macerası daha vardır ki, en yakın arkadaşı «E» bile bilmez. (Kuşkuyla sağına soluna baktı) Atlasana bizim tarafa... Hem karşılıklı birer çay içeriz, hem rahat rahat konuşuruz.

— Birazdan gelirim. Çocukların kahvaltısı etmesi için ocağa süt koymuştum. Hadi sen bize gel.

— Ah şekerim, ah!... Halimi bil-sen... İlaçlı suya bastıracağım çamaşır- lar, üç gündür teknede dura dura çürüdü. Akşama eltimler ailece yemeğe gelecekler, hazırlık ister, temizlik ister, iş neresinden başlayacağımı şaşırdım!

— Yine senin yemekle, temizliğin var. Benim durumumu bir bilsen...

— Ev işi dediğin bitmiyor şekerim. Her gün yaparsın, her gün iş çıkar! Bazı kadınları kıskanıyorum doğrusu. Sabah karanlığında sokağa fırlarlar, akşamlara kadar o kapı senin, bu kapı benim dolaşır dururlar. Süslerine bakarsın, süsleri yerinde... Gezmeleri, giyimleri yerinde... Evlerine girersin, ortalık tertemiz. Bu kadınlar hepsine birden nasıl yetişirler, ne yaparlar anlayamıyorum!

— Öyleleri daha şanslı oluyor şekerim. Ayy, şu işlerin neresinden başlasam acaba? İçerde bir sesler var. Çocuklar uyandığı galiba. Hadi şimdilik hoşça kal.

SAAT: 9.00

— Hırsımdan oturup ağladım, ağladım, ağladım!

Üstündeki naylon sabahlığı, başındaki bigudilerle teras korkuluğundan sarkan bayan «A», alt balkondaki bayan «C» ye dert yanıyordu.

— Çocuklara mı kıydın?

— Çocukların suçları yok. Bizimkine kıydın! Çamaşır yığıldı, ortalık karma karışık, öğleye yemek ister, akşamın bulaşıkları bile duruyor henüz. İşe nereden başlayacağımı mı düşünürsün, evin eksikleriyle mi uğraşırsın! Elli kere söyledim şu ocağa baktır diye. Ayarı mı tutmuyor, kısılmasını mı bilmiyor neyse, kullanmak mümkün değil kardeşim! Çocuklar kahvaltı etsin diye sütü koyup iki dakika suraya çıktım, «B» ile iki lâf ettik, sen sütü pişir, taşır, üstelik yak tencereyi! İçeri girdim bir duman, bir duman, göz gözü görmüyor! Nedir benim başıma gelenler, nedir bu çektiğim Yârabbi!

— Aman üzülme canım, taşan süt, yanan tencere olsun.

— Öyle ama neden olsun? Elâlemin kadınları yemeği ateşe koyup altını kıstı mı makyajını yapar, çarşı pazar işlerini görür, eşe dosta gider, akşam döner ki, yemeği hazır!

— Âlem şanslı kıyım. Sürüp sürüstürmesini, takıp takıştırmasını bildi mi, gerisine boşveriyor. İsterse yemeği yenmeyecek kadar kötü olsun. İsterse evinde temiz bir şey bulunmasın. Bak, biri sabah karanlığında gidiyor yine...

Burnunun ucuyla, çevredeki fabrikaların birinden dönen kızıl erkekli gece işçilerini işaret etti. Uzun uzun süzdüler kızları.

— Çalışmalarından yanlarına varılmıyor! Sabah sabah nereye gider bu kadınlar, bütün gün ne yaparlar?

— Evlerinde hiç işleri yok mu bunların?... (Koluna göz attı) Saat dokuzbuçuk olmuş... Ne yapacaksın bugün? «F» nin gününe gidecek misin?

— Nasıl giderim şekerim? Odalar düzenlenecek, çocuklara gömleklik almıştım, onlar dikilecek... Yemek falan derken işte gün bitti yine! Gidersen selâmımı söylersin.

— Gidebileceğimi sanmıyorum.

Ah, işlerin neresinden başlasam bil-mem ki...

— Amaaan canım, birazı da sonraya kalsın işin. Bu kadar çalışmaya verme kendini. Allah korusun yorgunluktan bir kere yatağa düşersen... Gel «H» ya beş dakika uğrayalım.

— Gidemem ki... Haydi «H» ile «B» yi al, siz gelin bize...

SAAT: 11.00

— Elim kolum bağlandı şekerim. Ne yapacağımı şaşırdım!

Naylon sabahlığı üstünde, bigudileri başında, arka balkondan karşı sırada oturan komşusuyla konuşuyordu bayan «A».

— Hayrola?

— Çamaşıra mı girişeyim, dünyanın bulaşıklarını mı yıkayayım, akşam eltim gelecek yemek mi hazırlayayım diye düşünürken sen arkana «H» ile «B» yi de tak, bize sabah çayına gel!

— Kim yapıyor bunu?

— Bizi «C»... Sağolsun pek vurdu duymaz kadındır. Oysa o kadar da işim olduğunu söyledim kendisine. Sen ne yapıyorsun?

— İş biter mi şekerim? Banyo yaptım, kahvaltı ettim, radyoyu dinledim... Dünya kadar da işim var! Bir saatir balkonda önce sebze ciye mi gitsem, temizliğe mi girişsem diye düşünüp duruyorum!

— Sorma, aynı dert benim de başında...

— Bizde bu yürek olduktan sonra, isimiz de, derdimiz de bitmez kardeşim. Elâlem eve girmeyi bilmez, işe elini sürmez, yine de kendini sevdirmesini bilir. Radyoyu dinledin mi?

— Dedim ya, misafirler vardı dinleyemedim. Zaten benim öyle siyasetle, afla falan işim yok, en çok «Arkası yarın» ı kaçırdığımı üzülüyorum. Ne oldu? Kız, oğlanın öz ağabeyi olmadığını öğrenebildi mi?

— Ah, sorma neler geldi zavallının başına! Siyaseti ben de sevmem. Yok memleket şöyle kalkınacakmış, şu yatırımlar yapılacakmış, af çıkacakmış, bana ne? Oğlanı, kızdan af dilerken dinleyecektin bugün... Ağladım, ağladım, gözlerim şişti ağlamaktan! Hasta oldum. Ortalığı toplamak için süpürgeyi aldım da, süpürgeyi sallayacak gücü kolumda bulamadım! Elin kadınları...

— Ne yaparlar, bunca işi bir güne nasıl sığdırırlar değil mi?

SAAT: 13.30

— Görüyor musun aksiliği!... Naylon sabahlıklı, başı bigudilli bayan «A», teras korkuluklarından sarkmış, «H», «B», «C» ye dert yanıyordu.

— Ne oldu?

— Tam çamaşıra başlamaya niyetlenirken baktım ki sular kesilmemişti mi?

— Bu mevsimde sulara hiç güven olmuyor şekerim.

— Körolası «G» nin yüzünden bak ne hallere düştüm!

— Sana mı geldi «G»?

— Arka balkonda karşılaştık. Kadında bir çene var şekerim, susmak bilmiyor! Yok sebze ciye mi gitseymiş, yoksa ortalığı mı temizleyseymiş... Tam bir saat ayak üstü konuştu da konuştu!

— Öyledir o... Ağzını açtı mı susturamazsın!

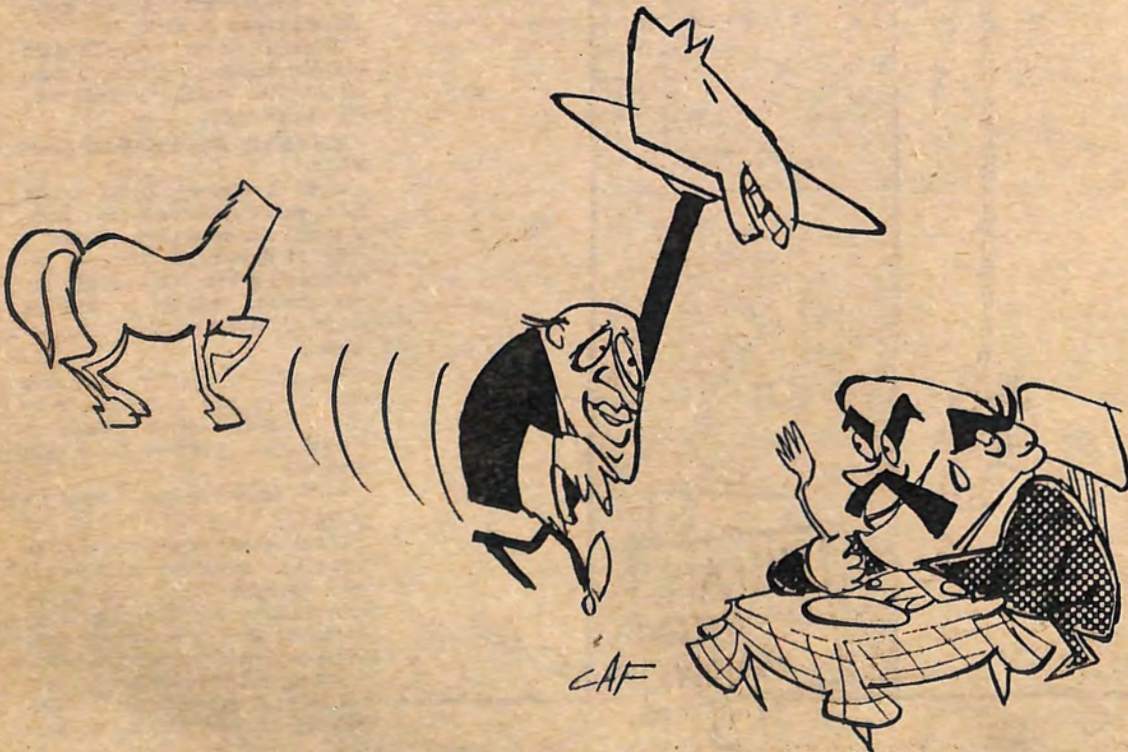
— Ayol ne yapsam diye saatlerce düşünüp sana soracağına bir şeyler yapsaydı ya...

— İnsanın aklı almıyor vallahi!... Bütün gün pencerede, balkonda konu komşuyla çene çalar, evinin işini ne zaman yapar bu kadın?

SAAT: 16.30

— Görüyor musun başıma gelenleri?

Naylon sabahlığının yerine önden düğmeli bir basma entari giymiş olan bayan «A», bigudilli kafasını sal-

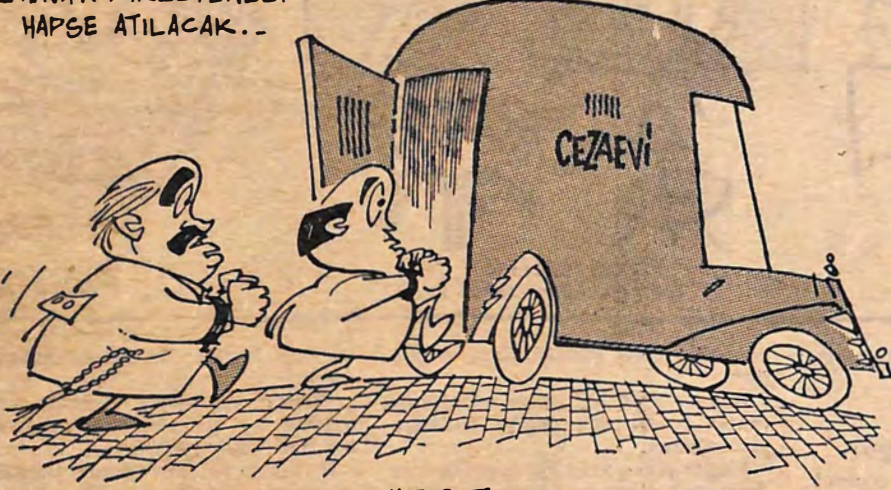
Yazısız

— Futbolcular para cezasına çarptırılacak... —

— VALLA ABİCİM ÜZERİMDE YOK... TEMMUZDA VERSEM OLUR MU?... —

— HAVAYI KIRLETENLER
HAPSE ATILACAK... —

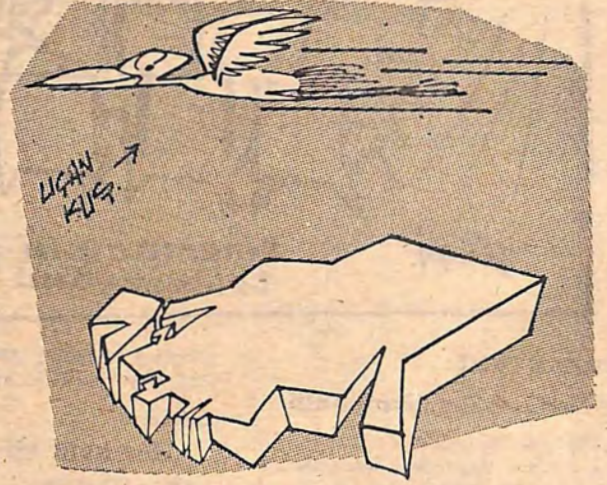
YAZISIZ

— "DÜŞENİN DOSTU" OYUNU VİLÂYETÇE
SAHNEDEN KALDIRILDI. —

— KALDIRIN ŞU OYUNU, BEYEFENDİ BOZULUR !.. —

— Dış borçlar 22 milyarı aştı... —

İLK ALACAKLI !..

laya sallaya «L» ye dert yanıyordu.

— Bir aksilik mi çıktı?
— Aksilik bitmedi ki çıksın... Biraz sonra elimler yemeğe gelecek. Ağza atacak bir şey yok. Ne yap-sam acaba? Dünün bulaşıklarını mı yıkasam, ortalığı mı toptasam, bigu-dileri mi açsam, yoksa öte beri al-maya mı çıksam?...
— Sorma şekerim. Henüz hiçbir işe elimi sürmedim ben de... Gaze-teleri okudum...

— Ha, n'oldu, neye varıldı?
— Aaa, ben birinci sayfa haberle-rini hiç okumam.

— Onları ben de okumam canım. şeyi soruyorum... O resimli roman vardı ya...
— Hâlâ elim ayağım titriyor! Kızı oğlanın düşmanları kaçırıp bir kulübeye hapsedmişlerdi ya?

— Eee?...
— Kızı aramak için yola çıkan oğ-lan da bir trafik kazası geçirmez mi?

— Eee?... Öldü mü?
— Bakalım, yarın anlayacağız o-nu... Ne pişirsem acaba? Ayy, bazı kadınlar ne rahat vallahi...

— Ne yaparlar, nasıl yaşarlar?... Ben hangi işten başlasam diye düşü-nüyorum.

— İşte bak, seninkiler döntüyor-lar.

Burnunun ucuyla, sabah fabrika-dan dönen, yine fabrikaya giden ge-ce işçilerini gösterdi.

— Tabii kızım, oldun mu böyle o-lacaksın. Bütün gün onunla bununla dalga geçip, akşam evine dönecek-sin. Bu kadınlar ne yaparlar, gez-meye tozmaya nasıl vakit ayırırlar bilmem ki... Sen bana akıl ver... İ-şin hangisinden başlasam?

— Sabahtan beri ben de aynı şeyi düşünüyorum şekerim. Bak...

Gözden kaybolmak üzere olan işe gidenleri işaret etti yine:

— Çalınlarından yanlarına varıl-mıyor!

Vedat SAYGEL

Dereden.. Tepeden...

ALTININ BİRİNİ BUL
ÖTEKİNİ KAYBET!

Karadenizde petrol olması ih-timali varmış.

Bu maksatla araştırmalara baş-lanmış.

Neye yarar?...

Petrolü bulmak bir şey ifade etmez; onu işleyecek bilgi ve teknik teşkilâta ihtiyaç var.

Bakın meselâ her yıl 25 mil-yon liralık çayı —işleyemediği-mizden ötürü— Karadenize dökü-yormuşuz.

Bu durumda siyah altın (pet-rolle dünya borsasında verilen ad) bulduk diye ne diye sevine-ceğiz?... Bir yandan siyah altın bulup çıkaracağız, öte yandan yeşil altın (çaya dünya borsasın-da verilen ad) dökeceğiz Karade-nize!

HURDA DEMİR VE BAKIR
SATIN ALINACAKTIR

Müessesemiz büyük miktarda hurda demir ve bakır satın ala-caktır.

Buldukları her çeşit demir ve bakır eşyayı takıp taşıtıran Hippi gençler arasında ilgileneceklerin müracaat etmeleri rica olunur.

Kilo başına iyi para verilecek-tir. Aneak nakliye kendilerine aittir...

Hurda Demir ve Bakır
Kurumu

MİLLETİ AĞLATMANIN
FİYATI DA ARTTI

Gazetelerde okumuşsunuzdur... Eskiden filmleri bize sık sık ge-len Arap aktörü Yusuf Vehbi'ye bir Türk prodüktör yeni bir film yapması için 500.000 lira vermiş.

Bu haberin çıktığı gazetede şöyle deniyordu: 30 yıl önce se-yircileri hüngür hüngür ağlatan Yusuf Vehbi, bir film yapmak için 500.000 lira istedi.

Her şey nen kadar pahalılaştı hayret... Baksanıza, zamanla, milleti ağlatmanın fiyatı bile ne kadar çok artmış!

ÇAL BENİSİ OLMAYAN BİR
OTOMOBİL ARANIYOR

Son zamanlarda gittikçe artan otomobil hırsızlığı üzerine, mo-törü iyi, fakat görünüşü berbat bir otomobil aramaktayım.

Otomobilin fiyatı «Çal benisi» olmadığı oranda yüksek tutula-caktır.

ANLATILA ANLATILA
BİTMİYOR...

İhtilâl yapanlar anlatıyorlar... İhtilâlin mahkûm ettiği şahıs-lar anlatıyorlar...

İhtilâli, öte yandan, yazarları-mız da anlatıyorlar.

Bu ne anlaşılmasız ihtilâlmış Al-lahaşkınlara!... On yıldır anlatı-yorlar hâlâ bitmedi.

İhtilâl bir günde bitti, anlatıl-ması on yıl sürdü.

Hani, şuyuu vukuundan güm-bürtülü oldu diye bir deyim var-

dır ya?... İşte tam bizim ihtilâle uygun bir lâf!

SATILIK PAPAĞANLAR

Bu kadar çok vergi ve zammın olmadığı eski iyi günlerde yetiş-miş olan ve sadece eski ucuz fi-yatları tekrarlayıp duran malı-dut sayıda papağanımız vardır.

Ağzından kötü kötü rakkam-lar çıkmayıp sadece hoş rakkam-lar çıkan bu gibi papağanları al-mak isteyenlerin acele müracaat etmeleri gerekir.

İyi Papağan Yetiştiriciler
Derneğinden

YENİ BİR SANI!

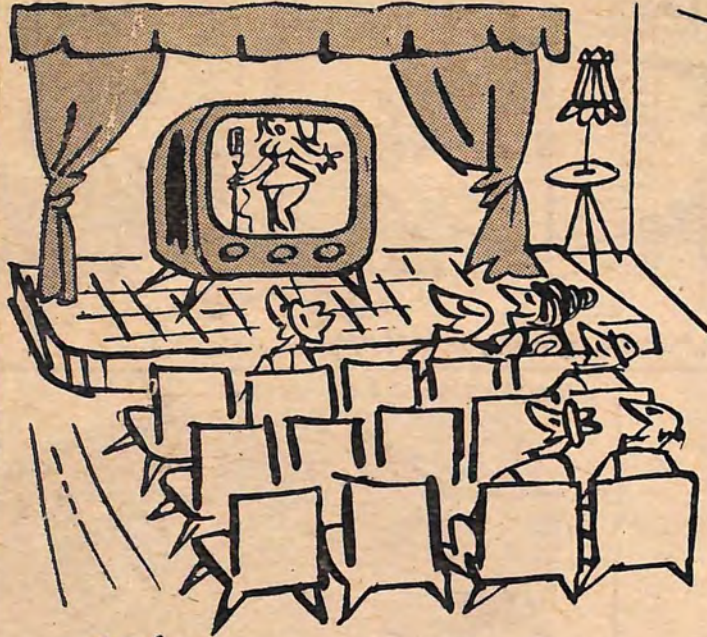
Gazetelerde bir haber: «İskoçya'daki Rowett Araştır-ma Enstitüsü uzmanları, verdik-leri bir proteinle inekleri halen buzağı olduklarına inandırmakta-dırlar. Bu suretle daha çocuksu reflekslerle hareket eden inekler, gıdaları daha faydalı şekilde haz-metmektedirler.»

Buna benzer bir sanı, insan neslinde de var...

Geçenlerde okumuştum, sinema âleminin tanınmış şahıslarından biri, kadın artist avı konusunda şöyle bir şikâyetle bulunuyordu: «Filmler için ne zaman 30 yaşla-rında bir kadına ihtiyaç olsa, 20 yaşında bir artiste ihtiyaç var di-ye ilân veriyorum... Çünkü ken-dilerini 20 yaşında sanan 30'luk-lar müracaat ediyor daima.»

Reşit AŞÇIOĞLU

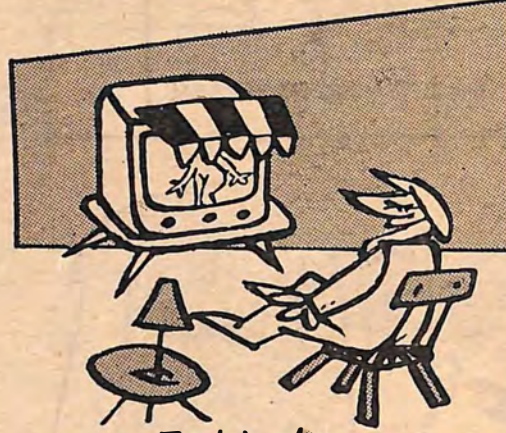
TELEVİZYON

ZEKİ

Sinemacının televizyonu!

Memurun televizyonu!

Bakkalın televizyonu!

Politikacının

PAZARTESİ

Hovardadır bizim Sülü

1970 yılı bütçesinin reddiyle, sırtını devlete dayayan kuruluşlarda bir feryattır başladı!

Tahsisatı tükenen Beden Terbiyesi Genel Müdürlüğü meteliğe kurşun atıyor!

Müteahhitlere avans dahi veremeyen İstanbul Belediyesi meteliğe kurşun atıyor!

Her yılı zararla kapatan Denizcilik Bankası meteliğe kurşun atıyor!

Etibank meteliğe kurşun atıyor, DDY. meteliğe kurşun atıyor!

İyi nişan aldığı halde metelikle kurşunla ilgisi olmayan tek insan

Demirel. Gözünü AP'ye dikmiş, geleni atıyor, gideni atıyor!

SALI

Her kafa bir olmuyor

«Bu piring başka piring» diyerek, oniki liralık etiketin altında foto muhabirine gülümseyerek poz veren esnafın resmine bakarken, gözümüze bir başka haber ilişti. «Elindeki stok fazlası ürünü değerlendirmek için harekete geçen Japonya, piringten viski, konyak, yakıt ve bira yapacak.»

Zavallılar bu iş için kimbilir kaç bilgini görevlendirdiler, kimbilir ne kadar masraf ettiler... Şüphesiz laboratuvarlar kurdular, formüller

buldular, gece gündüz kafa yordular!

Haydi gelin de bizim esnafımızı pratik buluşundan dolayı kutlamayın bakalım.

Eloğlu piringten viski yapmak için dünyanın zamanına, dünyanın parasına kıyıyor, bilek gücünü kafa gücüne katıyor, bizimki bir kalem oynatmakla piring viski fiyatına satıyor!

Kolayı varken, kafacıklarını neden yorar şu Japonlar bilinmez ki...

ÇARŞAMBA

Doğar ama...

Kedilerden mi özendiler, ne; partilerimize de politikacılarımıza da bir hal oldu şu sıralar. Gün geçmez ki bir temas, bir birleşme haberi vermesin gazetelerimiz.

MHP. ile MNP. birleşmek için temasa geçti.»

«GP. ile YTP. birleşmek için temasa geçti.»

«MP. ile YTP. birleşmek için temasa geçti.»

Şimdi AP'den ihraç edilenler sağ-

la solla temasta. Ve son günlerin en kavgacı milletvekili Dikmen, şu açıklamayı yapıyor: «Temaslarımız müsbet bir yoldadır. Yakında yeni bir parti doğacaktır!»

E, bunca temastan sonra doğmazsa şaşarız doğrusu. Elbette yeni bir parti doğacaktır. Hesabı karıştırdığımızdan merak ettiğimiz taraf, babası kim olacaktır?

PERŞEMBE

Değerine göre...

İki yıl önce ihraç ettiğimiz zeytin yağını «İçinden makine yağı çıktı» diye ters yüz eden İtalyanlar, bu kez sevkettiğimiz balıkları «İçinden tonlarca kokmuş balık çıktı» diye geri çevirirlerken, Avusturyalılar da bizden aldıkları pamuklar hakkında ilgili Odalara ve Bakanlıklara şikâyet mektupları yağdırmışlar! «İçinden teneke ve demir çıktı» diye...

İlgililer ne düşündüler, nasıl bir cevap verdiler bilmeyiz ama, bizdeki piyasa durumunu hatırlatmak gerek ki artık bu adamlara! Üç kurşunluk pamuktan da çamaşır makinesi çıkacak değil a! İlle pamuk alacağız

ZEKİ

— Fileyi evde unuttum ama, sizin bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutamıyacağım!..

B.A.C. ile İsrail'in anlaşma

Ya

dersen, çıkan demirleri sineye geçersen. Buzdolabı, otomobil, arsa umuyorsan bedelini gönderir, bizden meşrubat istersin!
İki palamutla bir balya pamuğa ne verirler?

CUMA

İşler bitince...

Bu yıl faaliyete geçeceği söylenen İzmir Televizyonunda, Asfalt Osman şov yapacaktı!

Bilindiği gibi İzmir'in Belediye Başkanı adı geçen kişi. Hemşehrililerinden duyduğumuza göre, zaten kalmamış başka işi. Akmayan çeşmelere su vermiş, yollara asfalt sermiş, kenti temizlemiş paklamış, İstanbul'dan önce televizyona kavuşmak için Ankara'ya atlamış, diller dökmüş, vaat almış, bütün mesele artist bulmaya kalmış! Eh, şov programlarına da kendi çıkacağına göre her şey tamam demektir.

«Darısı İstanbulluların başına» diyeceğiz ama nerdeee!... Yolları kazmış, engeller açmış, millete jimnastik yaptırıyor bizim belediye!

CUMARTESİ

Akıllı uydu!

Japonların uzaya gönderdikleri yapma uydunun turlarına devam ettiği halde ansızın susması, bu konularla ilgili herkesi şaşkına çevirdi! Bize sorarsanız, şaşacak bir şey yok bu olayda. Yörüngesinde kendi halinde dönüp duruyordu uydu. Ankara'nın üstünden geçerken birtakım küfürler duydu. Merak edip Parlâmentoya doğru sokuldu. Gördü ki bir lâf söyleyene bin yumruk iniyor, selâmeti susmakta buldu!

PAZAR

Gelecek sonbahara

Dünya turuna çıkan 1924 model buharlı bir otomobil, Türkiye'ye doğru geliyormuş.

Aman gelsin de nasıl bir şey olduğunu görelim diye sevinirken ne duyalım? Mübarek araba 300 kilometrede bir ton kömür yakmıyormuşmuştur?

Şimdi sahiplerine «Aman gelmeyin» diye tel çeksek, yola çıktığına göre ille gelecek! Boşver gelirse gel-sin desek, bir kaldırıma parkedip,

her halde sonbahara kadar bekleyecek.

Kömür bu... Altından kıymetli! Her önüne gelene verilir mi? Ordinosu da olmadığına göre yandı sürücüsü! Önce uyruk değiştirecek, altı aylık hâmile olduğunu ispat edecek, istenen evrakı eksiksiz tamamlarsa, eğer ömrü varsa, yarın ton kömüre hak kazanacak.

Eee, sezon geçtiğine göre onu da gelecek sonbahara alır ancak!

Bilir - bilmez

İstanbulluların at eti yemeye alış-tıklarını söyleyen yetkililer, kararlarını vermişler: «İstanbul'a at mezbahası kurulacak!»

Şu bizim belediyenin kararlarına akıl erdirebilenlere aşıksun!

Halkın at eti yediğini biliyorlar da at mezbahaları olduğunu bilmiyorlar.

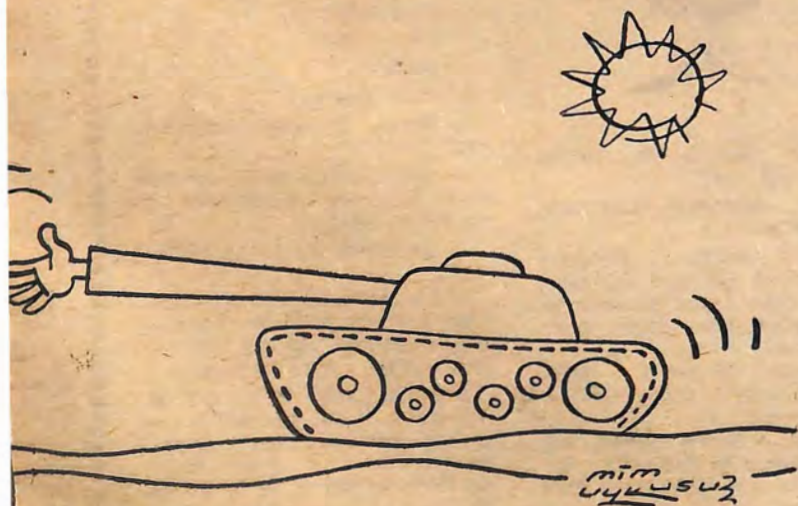
Sağlığa zararlı gıda maddeleri yediğimizi biliyorlar da, bu maddeleri imal eden müesseseler olduğunu bilmiyorlar.

Önüne gelen esnaftan kazık yediğimizi biliyorlar da, çarşısı pazarı denetlemesini bilmiyorlar!

Hani tıpkı «gülme yasağı» konusunda olduğu gibi...

Mâsum bir gülüncüğü yasaklamasını biliyorlar da, şehrin gülüncüklerle dolu olduğunu bilmiyorlar!

teniyor. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

BİRAZ DA MODA, TABİİ ÜSTÜNE BİRER SODA!

MODA NEDİR?

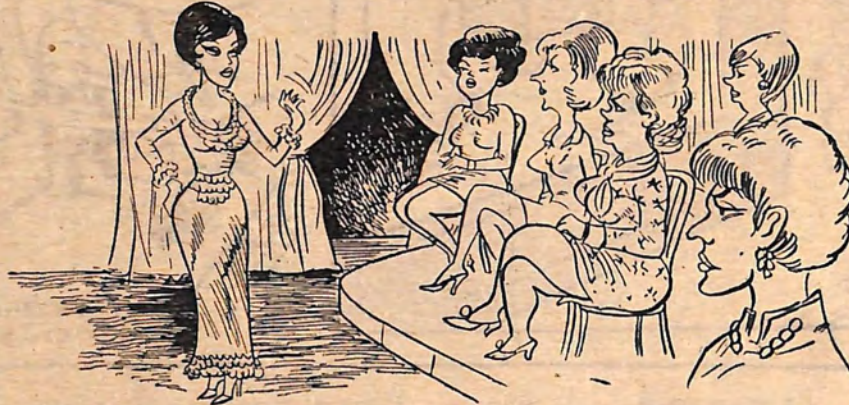
İlk önce modanın tarifi ni yapalım, bu iş aradan çıksın... Sayın bayanlar, moda, bir kadının zaman ve ortam çerçevesi içinde kalarak kocasının cüzdanındaki paraların yüzde doksanını harcatarak kumaşçı, terzi, modacı, çantacı, ayakkabıcı, konfeksiyoncu, tuhafiyeci, kuvafor, makyajcı, vargelci, overlokçu, kaporta tamircisi gibi esnafa uyarak vücudunun daha güzel görünmesi ve başkaları gibi olma arzusunun ve topluluk içinde göze batmak hislerinin bir bütün olarak kadının üstünde yaptığı baskının şekillenmesidir. (Bu tarif, meşhur moda yaratıcısı Aleksandr Şablon tarafından yapılmıştır...)

KADIN MODAYI

NEDEN TAKİP EDER?

Bir kadın, olduğundan başka türlü görünmek zorunda olan bir mahluktur. Kadınların ekserisinin yapacağı pek bir şey olmadığından modayı takip ederler... Kadın kendini başka kadınlarla mukayese

Hanım okuyucularımı da arada bir düşünmek nezaketsizliğini yapmak gerektiğini düşünerek bugünkü yazımızı moda üzerine çalıştırıyoruz... Şimdi sayın bayanlar kendinizi gayet serbest bırakın ve sizleri ilgilendiren sayfanızı okuyun... Bu fırsattan istifade ederek bu hafta bütün erkekler, meyhaneye, maça veya oraya gidebilirler... Hadi, sayemde yine iyisiniz...

etmek mecburiyetinde olduğundan mıdır nedir, hep başka kadınların yaptığını yaparlar... Meşhur lâftır, «Kadın kadına baka baka süslenir» derler... İşte bu da kadının modayı takip etmesine yaramaktadır...

MODAYI KİM ÇIKARIR?

Kadının modada rolü azdır... Daha çok Kalamış'ta çalışır... Modanın çıkmasında en büyük rolü, Kirk Douglas, pardon, kumaş fabrikatörleriyle bunların akrabası olan moda yara-

tıcıları oynar... Kumaş fabrikatörleri ellerinde stoklar birikince bir telefon açarak moda yaratıcılarını yemeğe davet ederler... Zaten bunların karılarının ekserisi manken dir... Birlikte yemek yiyen kumaşçılarla modacılar,

gizli bir celse yaparlar. Bu celseye kimse alınmaz... Hatta karıları bile giremezler... Çünkü modanın değişmesi için verilecek karar duyulduğu anda başka yerlerde hemen tatbiki geçirilip milyarlarca lira oynayacaktır... Bu moda savaşı içinde birçok kimse öldürülmüştür... İlk vizyon kürk modası çıktığı zaman, bir ispiyon bunları Alaska'ya bildirmiş ve Alaska'daki avcılar o zamana kadar avlanmayan vizyonları toplayarak o zamanın parasıyla 6789 milyon dolar kazanmışlardır... Onun için moda birdenbire çıkarılır ve en büyük partiyi, kim çıkardıysa o vurur...

KADIN MODA İÇİNDE BİR EŞYADIR:

İşin inceliğini kavradınız mı bayanlar?... Sizler, moda içinde birer mankensiniz... Bu işte de en büyük kazığı kocalar, babalar, dayılar, enişterler, ağabeyler, amcalar, dedeler.. kısacası erkek kısmı yer... Çünkü moda çıkar çıkmaz cüzdanları artık tehlikeye girecek, bu yüzden çeşitli aile vakaları başlayacaktır.

MODANIN en hızlı takipçilerinden Mübeccel hanımla karşılıklı Le Bon'da beş çayımızı içiyoruz... Mübeccel hanım, maksi modasının ilk giyenlerinden... Kendisi çok eski bir ailenin kızı olduğunu fakat şimdi dul bulunduğunu söylerken, ben ona ilk sorumu soruyorum:

— Mübeccel hanım, modayı hep takip eder misiniz?...

— Tabii hayatım... Maçka'daki evimde yapacak başka işim yoktur. Burhan müstesna...

— Burhan kim?...

— Söyleyemem... Secret (Gizli demek istiyor)... Çünkü o bir politikacıdır. Anlarsınız ya...

— Anlamam... Neyse... Maksi modasını ilk takip edenlerden olduğunuza göre bu cesaretili hareketi nasıl yaptınız bakım?...

— Hah... haaayt... Sempl... basit... Büyük annemin sıkınabaş modasından kalma bir mantosunu, büyük teyzemin o zamanlardan kalma şapkasını ve çantasını, babaannemin krepeten robunu giydim... Boynuma da çarşı içinden aldığım bir takım kolyeleri taktım, oldum maksi...

— Peki, ya bunun aksisi?...

— Mini... Fakat benim bacaklarım anadan doğma eğri olduğundan maksiden çok memnunuz...

— Kaç metreden bir elbise çıkarıyorsunuz?... Santimine kadar söyleyiniz lütfen...

— Altı metreden... Metresi 198 lira olduğuna göre, terzi falan filan bir maksi elbise bana tahminen, durun bakım... hui... 2345

MAKSI MÜBECCEL İLE RÖPORTAJ

liraya çıkıyor... Ne kadar ucuz değil mi?...

— Bedava... Peki, herkes bu maksiyi giymeli mi?...

— Ah.. çok hoşsunuz...

— Siz daha hoşsunuz.. canım...

— Ciddi olun lütfen... Burda benimle röportaj yapıyorsunuz.

— Siz yapın dediniz hamfendi... Neyse... Sızce, kadın modayı takip ederken nelere dikkat etmeli?...

— Oh, çok le püf bir sual... Elegan ve ejetüflünüz... Tabii moda daha çok aksesuar, hava ve lüpötüjöp demektir.

— Her ne demekse.. anlamadım ama cevabınız güzel...

— Hah.. hah... Erkek olduğunuz nasıl belli oluyor...

— Anlamadım... Bir yerim mi açılmış?...

— Hah... Harikasınız... Başka sorunuz yok mu?...

— Var... Maksinin faydalarını gördünüz mü?...

— Tabii şekerim... Bir kere bacaklarımın eğrilğini örtüyor... Sonra daha boyu gösteriyor... En önemlisi daha elegan duruyor... Mersi...

— Benden de mersi... Peki, maksi, kocaların bütçelerine ters etmez mi?...

— Hah... Benim kocam yok ki, olan hanımlar düşünün... Ayrıca moda için her şeyimi feda edebilirim...

— Maksi modası ne kadar sürer dersiniz?...

— Jak Fat, Kristiyan Diyor ve Elizabet Ardan bilirler... Ben zaten Pariye gidiyorum...

— Paris'e demek istediniz?...

— Vıy... İlbahar modasını Türkiye'ye ben getireceğim... Benden önce giyen olursa ölü-rüm vallahi...

— Hep önce siz mi giyersiniz?

— Söyledim zannedersen...

— Bu sene hangi renkler moda?...

— Melanj, okurjon, terde slenna brune, viole de olabilir...

— Tabii olabilir... Neden olmasın?... Peki en sevdiğiniz yemek?...

— Krik krak...

— Anlamadım...

— Yâni galeta...

— Başka?...

— Yeşil salata...

— Hangi artistleri beğenirsiniz?...

— Hah.. tanımam... Modayı takip etmekten ne sinemaya, ne tiyatroya, gitmem...

— Defileleri mi takip edersiniz?...

— Oh.. pardon... Orvar... Şaziment Belkis'in deflesine geç kaldım. Orda reye bir rop lâne edeceklerniş... Adıo mon aml...

Mübeccel hanım hıızla Le Bon'dan çıktı... Tabii pastaların ve çayların parasını ben verdim... Ama size bu arada maksi modasını anlatabildimse ne mutlu bana...

FANTOMA İSTANBUL'DA

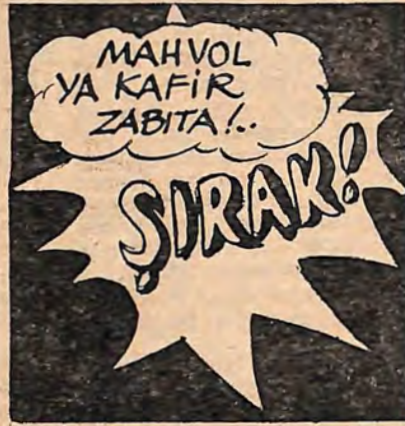
Yazan-Çizen
**SUAVİ
SİALP**

8

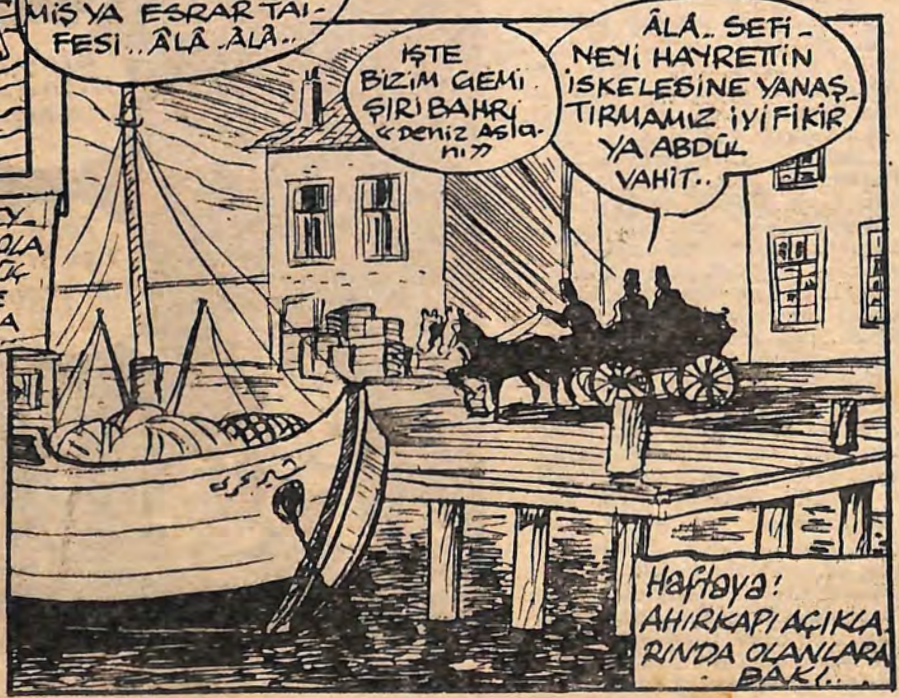
SİLLARI MUSUL'LU OLA EBUELFAKİR VE MORFIN DOKTORU ABDULVAHİT SERKOMSER AMANVERMEZ KADRI KARSISINDA DEHŞETTEN YUMURTA GİBİ OLDULAR... DURUM VAZİYETİ HİÇ FERAHLIK VERİCİ DEĞİLDİ...

MAALESEF O ANDA HAVADA TAM KADRI'NİN BEYNİNE DOĞRU İNEN BİNLİK BİR ŞİŞE...

TAHARRİ POLİS LİĞİNİN DEFTERİNDE BÖYLE TUZAĞA DÜŞMEK TE VARDI.. EBUELFAKİR VE ŞERİKLERİ, KADRI NİN ELİNİ AYAGINI MUSUL DÜĞÜMÜ ATARAK BİR GÜZEL BAĞLADILAR VE MALLARLA BİRLİKTE ONU BİR ARABA YA ATARAK YOLA ÇIKTILAR..

Danimarka denen mandıra

YALÇIN KAYA

KARDEŞİM Ali Osman, Evvelâ, gırgırla karışık, üzerime farz olan selâmlarımı sunarım. Nasılsın, iyi misin?... Bendeniz cennet kuşu, çok şükür eşek gibiyim.

Mektubuna geç cevap yazdığımı söylüyorsun. Amma yaptın ha! Ben mektubunu 1967'de almıştım. Ona 1969'da derhal cevap yazdım.

En son mektubun beni çok sevindirdi. Ustabâşılığını tebrik ederim. Akıllılık ettin de, bizim gibi Avrupa'lara dökülmedin. Benim halim ne olacak, bilmem. Tabaklık gibi altın bilezigi, o gül gibi zanaatı bırak, sonra burada kolonya fabrikasının pîs kokuları içinde çalış...

Danimarka'yı soruyorsun. Ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Birkaç yıldır buranın tadı kaçık. Bilirsin, ben bir işe girdim mi, orada sebat ederim. Fakat Almanya'dan Avusturya'ya, Avusturya'dan Hollanda'ya, Hollanda'dan İsveç'e, İsveç'ten de Danimarka'ya geçliğime şu anda köpekler gibi pişmanım.

Niye diyeceksin. Danimarka'da bütün ülkelerden fazla yabancı nüfusu var. (Karılarını, kızlarını ayartıyorlar diye...) Meşin ceketli haytalar, daha düne kadar yabancı işçileri uluorta çevirip dövüyorlardı. Bunlar motosikletli kovboy. Pata pata gelip patakladıktan sonra motorlarına atlayıp yine pata pata kaçıyorlar. Şimdi biraz yıldılar. Sebebi ni sonra anlatacağım. Bu meşin ceketli itlere «vahşi melekler» deniyor. Danimarka'nın yerlisi de bu vahşi melekleri sevmiyor. Yabancılarla bayıldığı için değil, motosiklet gürültüsünden ilallah dediği için...

İsveç beni sarmamaya başladığı an aklıma hemen Danimarka gelmişti. Zira yakın. İstanbul — Yalova arası kadar bir şey. Acelen varsa, uçan botlara atla, 35 dakika sonra Kopenhag rıhtımına küçük suyunu et.

Başkentin isli balık siyahlığında yapılarla dolu bodur semtlerinden birinde ucuz bir pansiyon tuttum. Yüklük şeklinde mutfağı bulunan, büyük yataklı küçük bir oda. Yatak o kadar kocaman ki, insanın «Yatak konmadan önce burada oda varmış» diyeceği geliyor. Dolaşabileceğin bütün yer, somyanın iki yanındaki birer karışık boşluk.

Odada mesafe olmadığı için, kapının alt tarafı dışarıya, üst tarafı içeriye açılıyor. Söylendiğine göre, Almanlar son savaşta en büyük ziyafet Danimarka'da vermişler. Bu evde, bu kapı yüzünden...

İnanırım. Uzun antrenmanlara rağmen, her giriş çıkışta ille ya kafam, ya da dizlerim parçalanır.

Kopenhag'da vatandaşlarla ilk karşılaşmam Tivoli'de oldu. Tivoli, muazzam bir luna park... Yazın işten çıkınca hep oraya giderdim. Bir akşam Türkçe konuşmalar duydum. Ağzım kulaklarıma varmıştı. Selâm verip yanaştım.

Dört bitirim: Gürcan, Ferit, Selâmi, bir de Yusuf... Beş dakika içinde akraba gibi olduk... Canımız bira çekti. Aşk tünelinin önünden geçerken Gürcan'ın tepesi attı. Çocuklara bir çifti gösterdi. Oğlan, vahşi meleklerin başymış. 1.90 boyunda, yakışıklı, plâtin saçlı... Gürcan bize kısa bir konferans patlattı. O, kızın arkasına sokulur sokulmaz, biz kendisini maskeleyecektik. Ama aynı zamanda birbirimizi tanıymıyormuşuz gibi davranacaktık. Sonrası parkın dışında halledilecekti. Soracak ol-

dum, «Kes şimdi» dediler.

Gürcan, pozisyonu aldı. Bizler de paravanayı kurduk. Kız silkinir gibi oldu. Arkasından yine toparlandı. Danimarkalı oğlan, elini sevgilisinin omuzuna atarak:

— Burası yabancı kokuyor! dedi yüksek sesle. Gidelim Britt.

Ferit beni gizlice uyardı. Tepki gösterilmeyecekti. Ağzını yamultup fısıldadı:

— Halbuki koku kızdan geliyor. Yanık kokusu. Ütü var, ütü.

Ne demek istediğini anlamadım... Britt, şahane bir kızdı. Öyle ki, öpmeye kıyamazsın. Öpsen, ileri gitmeye kıyamazsın. Çiçek, çiçek. Manolya.

Yavru, oğlanı tersledi:

— Basitleşme, Jensen! Sonra ben burada durmaktan hoşlanıyorum.

Ferit tekrar fısıldadı:

— Nasıl hoşlanmaz, bizim Tarzan heykeltraş gibi çalışıyor.

Bu söz üzerine ayıldım. Gürcan, meğer elini mantonun altına sokmuş, kızın bacaklarını okşuyormuş. Benim şapşalca bakmam üzerine Jensen durumu çakmıştı. Gürcan'a çekip gitmesini söyledi. Britt bozuntuya vermemek için çantasında sonsuz bir arama taramaya girişti.

Selâmi, Ferit ve Ömer yürüdüler. İşaretle beni çağırdılar. Parktan çıkarken:

— Gürcan'ı yalnız bıraktık, dedim.

— Yürü, dedi Ömer, bırakmadık. Bir plânımız var.

Karanlık bir sokağa daldık. Çift kanatlı bir kapının karaltısına gızlendik. Az sonra Gürcan'la Jensen göründüler. Kız yoktu.

— İşte burada yalnızız, dedi Jensen. Geldim işte.

Bizimkiler kapıdan fırlayıp Jensen'i yakaladılar. Ferit söylendi:

— Hoş geldin işte!... Şimdi senin gaganı kırmalı mı, kırmamalı mı?...

Pusuya düşürüldüğünü anlayan Danimarkalı ağlamaya başladı. Dayanamadım:

— Bakın çocuklar, diye atıldım, bire karşı beşiz. Olmaz bul!

Selâmi bana sinirlendi:

— Bunlar gelirken, bire beş, bire on hesaplamıyorlar. Köpek sürüsü gibi gelyorlar. Geçen hafta bir hâmileyi dövdüler. Kadın, çocuk düşürdü. Bire karşı beşmişiz. Bu olmaz da, o olur mu?... Hâmile kadına el kalkar mı, he?... Çember daralıyor. Jensen'in canını çıkaracaklar.

— Bir dakika, dedim, bir dakika! Ömer:

— Seni de yanıma nerden alınırsız birader?... dedi. Futbol hakemi gibi ikide bir düdüğe sarılıyorsun.

— Bir dakika ama, dedim, bu herife niye kıızıyorsunuz?... Yabancılarla şöyle yapıyor; böyle yapıyor diye, öyle değil mi?

Ferit alayla:

— Ee, öyle elbet, dedi. Sonra beyefendi?

— Sonrası şu, dedim, bu adamlarla aynı kanı taşımıyoruz. Topumuza şu veya bu yüzden kızabilirler. İğneyi önce kendine batır. Biz, bizimle aynı kanı taşıdığı halde Bulgaristan göçmenlerine kızmıyor muyduk?... Hazır evlere konuyorlar diye... Bırakın eşekliği artık!

Hiçbirinden ses çıkmadı. Jensen'in koluna girdiğim gibi yürüdüm. Danimarkalı titreyerek beni takip etti. Sokaktan ayrılırken geriye baktım. Bizimkiler çakılmış kalmışlardı.

Konuşmalarımızdan bir şey anlamayan oğlanı birkaç sözle teselli ettim. Park meydanında tokalaşıp ayrılmak niyetindeydim. Salmadı. Bir takisi çevirdi. Evine gittik. Öntüme viskiyi sürdükten sonra ilk işi arkadaşlarına telefon açmak oldu. Onlar gelesiyse kadar viski içip «insanlık» tan konuştuk.

Bir müddet sonra korkunç bir cayırtı... Ya da cayırtılar... Uyuyan varsa, «Atom savaşı başladı» diye yatağından ugramıştır.

Karşılaştığımızda deri ceketlilerin iyi gözle baktıklarını söyleyemem. Jensen, kendilerine benim nasıl bir kişi olduğumu bir çırpıda anlattı. Böylelikle elektrikli hava bir anda dağıldı. Birlikte insanlığın şerefine kadeh kaldırdık.

Yüznumaram gelmişti. Tuvaletten döndüğüm zaman bana vahşi melekleri hıza getirmek gayesiyle bir karar aldıklarını söyleyen Jensen'i zevkle dinledim. Davranışım hepsini coşturmuştu. İnsanları milliyetlerine göre ayırmak ne oluyordu?... Bu akşam vahşi meleklerin aşırı grupuna bir ihtar baskını yapılacaktı. Yok yok, kavgaya falan olmayacak, sadece bağırılıp çağırılıp dönülecekti, o kadar. Maksat gözdağı vermektir. Durumu göreyim diye beni de götürmek arzusundaydılar. Heveslerini kırmadım.

Motorlara atlandı. Ben, Jensen'in semerindeydim. Kopenhag'ın içinden ortalığı kaldırarak geçtik. Kimbilir kaç bin küfür yemiştir.

Kenar mahallelere gelmiştik. Motorlar oto parkına bırakıldı. Üç katlı evlerden birinin ilk katında bir dairenin zilini çaldılar. İhtiyatlı davranıp koridorun lambasını yakmışlardı. Heyecan içindeydim. Tatlı canımı korumak gayesiyle arkalar da duruyordum.

Jensen kulağıma:

— Sen de Danimarkaca konuşacağsın, dedi. Aramıza yabancı aldığımızı anlarılarsa, ellerine bir koz vermiş oluruz. Senin bizi parayla ayarttığını söyleyebilirler.

Daireden kötü bir şiveyle soruldu:

— Kim o?
— Polis, dedi Jensen.

İçerideki ışık söndü. Kapı hafif açıldı. Danimarkalı «Vur, vur!...» diye haykırarak beni kapının aralığında ittiler. Keçileri kaçırmıştım. Onların dilince bağırıyordum:

— Vur, vur!... Esaslı vur!...

Bir vurdular, beynimde şimşekler çaktı. Kendimden geçmişim.

Gözlerimi açınca, karşımda Selâmi'yi gördüm... Danimarkalı veletler bana oyun oynamışlardı. Basılan ev, bizimkilere aitmiş.

Ömer:

— Ne haber lan Fahri? diye soruldu.

Gürcan:

— Çok şükür, kamayı bulamadım, dedi. Yatağın altına kaymış. Yoksa şimdi tahtalı köydeydi. Ama muştağı kafana yedin. Kusura bakma, bilemezdim ki...

Selâmi, Jensen'i kurtarmanın cezasını çektiğini söyledi:

— Bunlara insanlık yaramaz, dedi. Hâmile kadını dövenlerden her şey beklenir. Bu akşam az kalsın bizi birbirimize kırdıracaktı. Allah korudu da kırılma olmadı. Çatlaklık varsa karışmam tabii.

Bunu bana bakarak söylemişti. E- limi başıma götürdüm:

— Bayılmışım, dedim. Bayılırken de kendimi kaybetmişim.

«Bir ömür böyle geçti!»

Gürcan:

— Üzülme, dedi, yarın intikamın alınacak.

Ferit'e tembihledi:

— Sen yarın Kırbaş'a uğra. Bana bir pusula yazsın. «Radyo bozuldu. Gel bir bak.» desin kâfi. Ayrıca radyonun bir lâmbasını gevşetiversin... Yok yok, en iyisi, lâmbayı sen gevşet. O kapçık ağızlıdır. Unutur, yapmaz.

Beni Selâmi'nin yatağına taşıdılar. O, Ömer'le yatacağı. Ben rahat edeyim diye... Ömer, Ferit'in yanına kaçtı. Selâmi horlarmış... Ferit, Ömer'in ayakları kokuğu için Gürcan'ın yatağına geçti. Gürcan da Ferit'in gece tekme attığını ileri sürerek bana sığındı.

Bu arada sormayı ihmal etmedi:
— İnşallah sen rüyada kadın kucaklamıyorsundur?

* * *

Olacak şey mi, tam otuz altı saat, deliksiz uyumuşum. Koma gibi bir şey.

Uyanınca, burnuma bir gazete dayadılar. Parmakla gösterilen haberi okudum:

«Yere düşen yabancı işçi, tozlanan ceketini silerken bir genci yaraladı»

— Ne bu?... diye sordum.

— Oku oku! dediler.

Çapaklarımı silerek devam ettim:

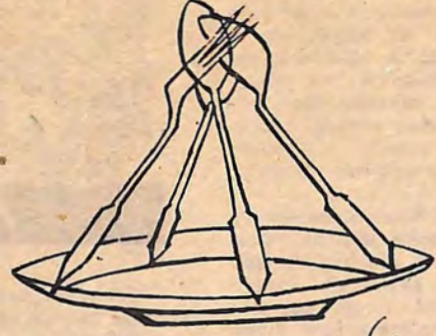
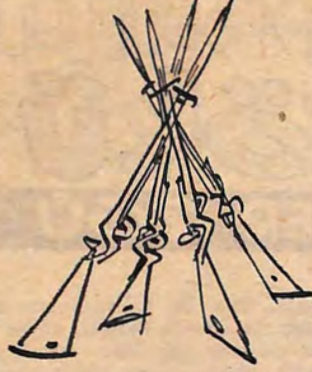
«Din öğleden sonra Tivoli Parkında eşine rastlanmayan bir olay cereyan etmiştir. Parkta gezmekte olan Gürcan Topatan adında bir yabancı işçi, ayağının tökerlenmesi ile yuvarlanmıştır. Yerden kalkıp, toza bulanan ceketini silktiği sırada ceketin iç cebinden fırlayan bir tornavida, civarda bulunan Jensen Bornehav adlı bir gencin omuzundan ağır şekilde yaralanmasına sebep olmuştur. Kaza kurbanı yaralı, hastahaneye kaldırılmış, tornavidayı bir arkadaşının radyosunu tamir için yanına aldığı ispat eden Gürcan, polis tarafından serbest bırakılmıştır. Esasen olay yerinde bulunan şahıslar, karakolda yabancı işçinin bu yaralanmada bir kasti olmadığını kesinlikle belirtmişlerdir.»

Gözlerimi oğuşturarak:
— Bu, hani o Jensen mi?... diye sordum.

Ömer baygın baygın güldü:

— He!...

Bütün ülkeler barış içinde yaşamak istiyor. — Gazeteler —

«SİLAHLARA VEDA!»

— Peki nasıl oluyor bu, anlamadım?...
Gürcan, sobanın yanında duran küçük, el kadar bir tahta parçasını aldı, duvara dayadı. Güllere ceketini şiddetle silkeledi. Mavi saplı koca bir tornavida, tahtaya şırrak diye çakıldı.

— Böyle!.. dedi Gürcan. Eee, cambaz yanında biraz çalışmışlığımız var.

Tornavidayı ancak uzun kanırtmalardan sonra çıkarabilen Selâmi, «İpucu vermek yok» deyip tahtayı sobaya attı. Benzini Ferit'ten, kibriti Ömer'den, nârası da benden:

— Ulan bize kim derler!...

O pazarı, şarap içip «Bize kim derler lan!..» diye bağırarak geçirdik. İşte böyle, Ali Osman'cığım. Selâm kelâm...

Kardeşin Fahri
Yalçın KAYA

Rubai

Seçimlerden önce iken, hepimize «Buyur» gelir
Seçimlerin arkasından, önümüze bayır gelir
Önünüzde diz çökerek elinize yüz sürsek de
Senden bize hayır gelmez, senden bize «Hayır» gelir.

Yol üzre

Yol'dur bu, be kardeşim; yolsuzluk burdan gider
Gelin-kaynana gider, çoluk-çocuk gider
Yollular gider yoldan, yolsuzlar gider bazen
Avantadan bu yolda, nice yolluklar gider.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Turfanda dolmalık biber 34 liraya satıldı. — Gazeteler —

— Oduncular kar duasına çıktı. —

Yazısız

Öğleye doğru su azalınca, babam bir tek atlı araba tuttu geldi, eşyalarımızın geriye kalanını bu arabaya yükleyerek ablamızın evine taşıdı. Eniştemizin bir buçuk oda olan evinin buçuğuna, apartmanımız yeniden inşa edilinceye dek yerleştik... O iyimser babamın hali hiç gözlerimin önünden gitmez, dokunsan ağlayacaktı zavallı... Bilmem, belki de biz görmediğimiz zamanlar ağlıyordu...

Mart güneşiyle beraber havalar da düzelmeye, ısınmaya başladı... Gerçi evimizi yapmak için beş altı kilo givi yeterdi ama, gayret yine bizlere düşüyordu. Babam iki gün çok sıkı çalıştı. Enkaz haline gelmiş dilme ve direklerle evin çatısını dikti. İki gün de sıvasına uğraştı.

Eh, bizim cici yuvamız, bizleri içine kabul etmeye hazırdı. Bir öğle sonrası yeni inşa edilmiş evimize girerken ne kurdele kestik, ne de kurban kestik ama, anamız sağ ayağını atmazdan önce belki yarım saat dua etti Tanrıya... Bilmem, belki de bu dualar evimizin tekrar başımıza çökmemesi içindi...

İşte biz bunun için yaz mevsiminin çok severiz... Anam çok kez: «Yazın, anası babası olsa, arkasından ağlarmış» derdi. Herkes yazı sever zaten. Kimi yaylaya gider, kimi denize... İstanbul'a gidenleri de olur bizim Türkocağı mahallesinin...

Biz bunlar için sevmezdik yazı, sıcak olduğu için, yağmur olmadığı için severdik. Bol domatesiyle, bol biberiyle, bol hıyarıyla bulunmaz bir mevsimdir yaz... Yaz geldi miydi yemek pişirmeye ne hacet, doğra domatesi sahana, doğra soğanı sahana, varsa damlat bir iki damla zeytinyağı. Ekşi için düşüncen olmasın, yediveren koruk tüm yaz boyunca emrinde... Ondanda döktün mü biraz, akıt ekşisini salatanın içine, giriş Ali, giriş Kemal...

Maşallah bol ekmeğe verdik biz... Dört kişilik aile, dört ekmeğe bana mısın demezdik. Hele mübarek ekmeğe taze olursa...

Yaz günü, yıkanmak da dert değildi bizim için. Leğeni çek avlunun bir köşesine, hangi köşeye çektinse orası banyo... Suyu ısıtmak da istemez. Koyarsın bir saat önceden koyayı güneşe, bir saat içinde ateş gibi olur, ılıştırırsın bile. Ama kışın öyle mi ya, bekle ki güneş çıksın, yok avlunun şurası daha soğuk, yok burası daha sıcak, dön Allah dön... Bir şey değil, temizlik uğruna işin ucunda saplıcan olmak da var... Piri pāk, tertemiz öteki dünya seyahatli. Onun için anamızın gözü hep güneşte olurdu. Bir banyo yapana dek, cırcırlık avlunun birkaç köşesini değiştirdiğimizi bilirim. Orası daha soğuk, öbür taraf daha sıcakmış da ondan...

— Ana çabuk dondum!

— Bi sabun daha ediyim, tamam!

Ara sıra konu komşu bizim sırtımızdan çok büyük sevaplar kazanırlardı. Bakarız akşam üstü Fethiye teyze bir tabak yüzük çorbası göndermiş. Veya İsmail efendi, hizmetçisiyle bir tabak kayısı göndermiş... Hep şaşardım, niye bunlar göndercekleri şeyleri taze taze göndermezler de bayatlatıp öyle gönderirler diye... Galiba çabucak yiyemeyip, tadını çıkara çıkara yiyelim diye. Öyle yersek, galiba duamız da çok olurdu...

Peder bazen karşılaştırmalar da yapardı:

— Atiye hanımın bacağı, Şadiye hanımkinden daha güzel. Ama bak, Şadiye hanımın pilavına diyecek yok ha!... Yalnız pilavı şöyle piştikten sonra azıcık dinlendirse, pırılçık dana gözü gibi dene dene olur... Bilmiyor ki... Hayriye hanımın da gabağına diyecek yok... Bayılıyom o avradın gabağını yerken. Anam cevap vermeyince, peder:

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Söylesene avrat, nasıl Hayriye hanımın gabağı? diye sorardı.

— Eyi eyi...

— Gabak ki ne gabak!... Söylesen ya Şadiye hanıma, bir daha pilavı benim dediğim gibi yapın.

Anam başını salladı:

— İçine guş üzümü de goysun mu? derdi.

— Dalga mı geçiyon be!

— Neyine gerek bre herif, adam bilip göndermişler, yersin keyfine bakarsın. Arkasından da duanı eden, olur biter.

— Etmediğimizi biliyon mu?

İlerimizde bir kamyoncu otururdu. Onlar da nedense hep patates gönderirlerdi bize. Peder de durmadan bozulurdu buna:

— Yine mi patates? diye.

Sanki peşin peşin para vermiş gibi...

Bazen söylenirdi de:

— Bir lokma da et goymamışlar içine!

Bir gece annemle bunlara oturma-ya gittik. Radyodan piyes dinleye-

ceğiz. Şans bu ya radyoları bozulmuş. Lâf döndü dolaştı, bizim okulda çalışan çocuklar olduğumuza geldi. Mehdi efendi hangi memleketin başşehrini sormuşsa bilmişim.

— Vallaha, dedi anama, bu çocuk çok büyük bir adam olacak!

Sanki, memleket başşehrlerini bilen her çocuk, çok büyük bir adam olurmuş gibi...

— Yahu biliyör, hangisini sorsam biliyor be!

Eh, anamı görmeli o zaman... Neredyse soluk mantosunun içine sığamayıp taşacak:

— Benim oğlum akıllı, diyor, başka bir şey demiyor.

Mehdi efendinin karısı bu duruma bozuldukça bozuldu. Çünkü oğlu Halis'in maşallahı var, tam dört yıldır birinci sınıfta. Bilmiyorlar ki çocuk, bir sınıfta iyice pişirmeden öteki sınıfa geçmek istemiyor. Kocasını ben övdükçe kadın, küplere bindi. Kocasını çok sert bir adam olduğu için ağzını da açamıyordu. Bir ara Mehdi efendi:

— Halis'in eski bisikleti n'oldu? diye sordu karısına.

Kadın:

— Alt evde, duruyor, dedi.

— Ver o bisikleti bu oğlana, bin-sin!

Elti, o anda öyle sevinmiş, öyle sevinmişti ki, neredyse sevinçten havaya zıplayacağını. O kırmızı bisiklet benim olacak!...

Halis:

— Onun tekeri kırık ki, dedi.

— Olsun, dedi babası.

Ben de:

— Olsun, dedim.

Halis:

— Dümeni de kırık ki, dedi.

— Olsun, dedi Mehdi efendi.

Ben de dedim:

— Olsun!

Mehdi efendi bana döndü:

— Sabalı gel de teyzin versin, ded-i. Binemezsen bile oynarsın.

Oynarım ya, hem de nasıl oynarım... O gece gözüme uyku girmed-i. Sanki, o günü, güneşi ben doğurdum... Şafakla kalktım. Avluda, bisikletimi koyacağım yeri aradım:

— Şuraya koysam hırsız kolayca götürür, buraya koysam ağaç kırılır, dalı üzerine düşer... Şu tahtın altına koysam, olur ki taht çöker. En iyisi yatağımın yanına...

Abim de erken uyandı:

— Binerik deel mi lan gardaş? dedi.

— He, dedim, binerik.

— Setten aşağı uça uça!

— Uça uça ya!

— Bayrak da dakarık önüne.

— Anam diker.

— Lan para biriktirir, bir de zil a-lırsak üstüne...

— Çan çin çan!

— Allahlı be!

Anam uyandığında biz avludaydık. Çiçekleri sulamaya çıktığında bizi gördü:

— Niye erken kalktınız? dedi.

— Mehdi emmi bisiklet verecek ya! dedik.

— Ayrıptır haa, erken erken get-meyin.

Zor ettik saat dokuzu Kapıyı çaldığımızda Mehdi amcamın asık suratlı karısı açtı:

— Ne o? dedi.

Durakladık iki kardeş. Bizim ne istediğimizi bilmiyor muydu Feride teyze?

— Şey, decze, dedim, hani bisiklet verecekti Mehdi emmi bize.

Ters ters söylendi:

— Biraz evvel onu eskiciye verd-im ben!

Donduk kaldık oracıkta. Kapı kapandı çoktan. Evimizin kapısından girer girmez hıçkırmaya başladım. Anam:

— N'oldu? dedi.

— Bisikleti, dedim, bisikleti eskiciye vermiş Mehdi emminin avradı.

Anam, kendi kendine söylendi:

— Ne vardı yâni bu çocukları böyle umutlandırarak. Hadi oğlum hadi, kırık bişeydi o zaten. Böyür, gendinize daha eyisini alırsınız.

Sanlı bu sözler avutacaktı bizi... Öğleyin Mehdi emminin yolunu gözledik. Kamyoncu adam, kimbilir kaç gün sonra geldi evine? Aradan bir hafta geçmişti. Mehdi emmiyi gördüğümüzde, kardeşim:

— Gel lan söyleyik, dedi.

— Boşver, dedim, kırılmış zaten.

— Lan diyek be, avradını dövsün.

— Zaten Allah dövmüş onu. Gö-zünün biri kör!...

O yıl mahallemize bir de gelin geldi. Bizim yıkıntı evin karşısında boş bir arsa vardı. Bu arsada çokluk, birdirbir, uzun eşek oynardık. Bir de kocaman dut ağacı vardı. Mayıs Haziran aylarında dutlar olgunlaşınca üstünden inmezdik aşağı. Gerçi bu dut ağacı Erol'ları, Tansu'ları, Brol'ları ishal ederdi ama, abimle benim maşallahımız vardı. Bi çıkardık üstüne, tıkanınca dek yer, yine de bir şey olmazdık.

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601, İstanbul

(Basın : 60146 — 29)

A K B A B A

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Flatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Daktilo

Sekreterliğine, son derece güzel bir kızı getirmişti. Eşini ziyaret eden karısı bu güzel kızı görünce bozulmakla beraber rengini pek belli etmedi. Kapıyı vurdu, her zamanki gibi içeri girdi, kocasını yeni aldığı daktiloda sekreterine mektup yazdırırken buldu. Yazı makinesini kastederek sordu:

- Nasıl, iyi vuruyor mu?
- Aklı, mektuptan başka yerlerde gezen dalgın koca:
- Hem de nasıl, dedi. Vurduğu yerde parmaklarının izi kayıyor!

Neden?

Öğretmen filleri anlatıyordu:

- Söyle bakalım, dedi Toto'ya. Fil nerede bulunur?
- Hiçbir yerde... diye cevap verdi Toto.
- Neden?
- Cepte taşınamayacak kadar büyüktürler de ondan.
- Anlayamadım.
- Anlatayım efendim: Çok büyük oldukları için cebe sığmazlar. Cebe girmedikleri için kaybolmazlar, kaybolmadıkları için de bulunmazlar!

— Terbiyesiz... Sen bu soğuk şakaları yaza sakla!..

Ne yapısın?

Dört çocuğu ile Marsilya trenine binmişti. Fakat öylesine lâftan anlamaz cinstendi ki yaramazlar, ne «Dur» dan anlıyorlardı, ne «Sus» tan... İyice rahatı kaçan yolculardan biri çocukların annesine:

- İnsan böyle bir yolculuğa çıkarken hiç değilse çocuklarının yarısını evde bırakır, dedi.
- Dertli dertli içini çeken kadıncağız cevap verdi:
- Ben de zaten öyle yaptım!

Şimdilik

Dördüncü kocasını da kaybeden genç kadına sordular:

- Dul musunuz?
- Evet, dedi kadın. Şimdilik dulum.

Komple eleman

Turneye hazırlanan tiyatronun müdürü, gidecekleri taşra tiyatrosuna şu telgrafi çekti: «Elektrikçi, teknisyeni, marangozu ve bir de figüranı gelecek hafta tiyatro binasında hazır bulundurun.»

Ertesi gün şu cevabı aldı: «Tamam. Geldiğinizde her işten anlayan figüran hazır olacaktır!»

Fazlası zarar

Gözlerini oğuşturarak uyanan çocuk, «Haydi banyo sıcakken kalk yıkan bakalım» diye kendini zorlayan annesine:

- Öyle heyecanlı bir rüya gördüm ki, dedi. Sandalla gezerken bir fırtına çıktı, tekne alabora oldu, yüze yüze kıyıya zor çıktım!
- Hayırdır inşallah. Su kısmettir derler... Çocuk diklendi:
- Rüyamı tâbir et demiyorum ki... Bir şey öğrenmek istiyorum: Bütün gece suda kaldıktan sonra sabah yeniden yıkanmam şart mı?

— Anahtarını paspasım altına bırakmıştım yahu!..

Yazısız

Kızacak ne var?

Eve vakitsiz gelen adam, karısı ile en yakın arkadaşını yatağında yakalayınca çılgına döndü:

— Sefil! diye bağırdı. Yatağında ne yapıyorsun?

Serin kanlılıkla:

— Hiç, diye cevap verdi arkadaş. Yatağa giren herkes ne yapıyorsa, ben de onu yapıyorum.

Kadın içini çekerek:

— Görüyorsun ya şekerim, dedi, boşuna sinirlendin yine. Yenilik bulacak, değişiklik arayacak zevk sahibi bir insan değil ki...

Doktorda...

Kadını sıkı bir muayeneden geçiren göz doktoru sordu:

— Ne zamandan beri şaşırıyorsunuz?

Hasta cevap verdi:

— İki gözüm yürümeye başladığından beri...

Kahvenin zararı

Yemekten sonra misafir kadına sordular:

- Kahve içer misiniz?
- Katiiyen!
- Uykunuzu mu etkiliyor?
- Yoo, benim değil ama kocamın uyumasını engelliyor!

Kurnaz ana

Genç kız elindeki kolyeyi sevgilisine uzatarak:

— Hediye ettiğiniz bu kolyeyi geri vermek zorundayım, dedi.

Şaşkınlıkla sordu delikanlı:

- Neden?
- Böyle hediyeler almama annem izin vermiyor da ondan!
- Fakat bu hiç de kibar bir davranış değil. Gidip annenizle görüşeceğim!
- Siz bilirsiniz ama yakınlık göreceğinizi sanmam. Zira annem kolyeyi bir uzmana gösterip, taklit olduğunu öğrendi bile!

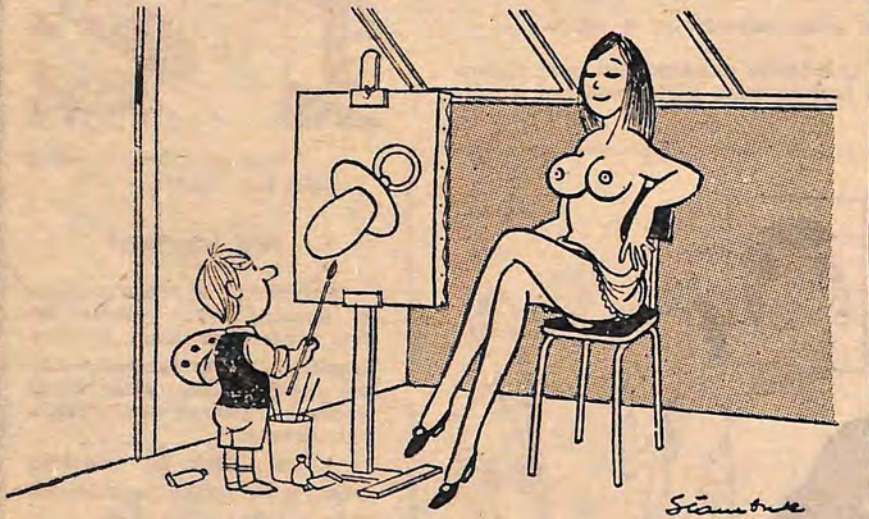

— ELBİSEMDE BİR EKSİKLİK VARDI, AMA HALLETTİM !..

Dünya karika- türleri.

— HİÇ ÜZÜLMİYİN ... YERİNİZİ ISITTIM !..

YAZISIZ

— EVET, BU BENİM SAKALIM... NE OLMUŞ YANI ?..

— EVET, ADAYA ÇIKACAĞIM AMA, USLU DURACAĞINA YEMİN ET !..

— GÖRDÜN MÜ ?.. TENZİLÂTLI SATIŞLAR BAŞLAMIS!

— HIMMM ... GÖĞSÜNÜZDEKİ DARLIĞIN SEBE- BİNİ ŞİMDİ ANLADIM !..

bu yıl kaderinizi İş Bankasına bağlayın

...Böylece istikbalinizi
emniyet altına almış
olursunuz. İş Bankasına
emanet edilen tasarruflar
hem en iyi şekilde
değerlendirilmiş... hem de
emniyet altına alınmış
olur. Unutmayınız ki
Türkiye İş Bankası,
paranızın... istikbalinizin
emniyetidir.

1970 Yılında:
20 milyon

60 APARTMAN
DAİRESİ

54 adet 100.000 lira
140 adet 10.000 lira
320 adet 5.000 lira
1200 adet 1.000 lira
22 300 adet
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE

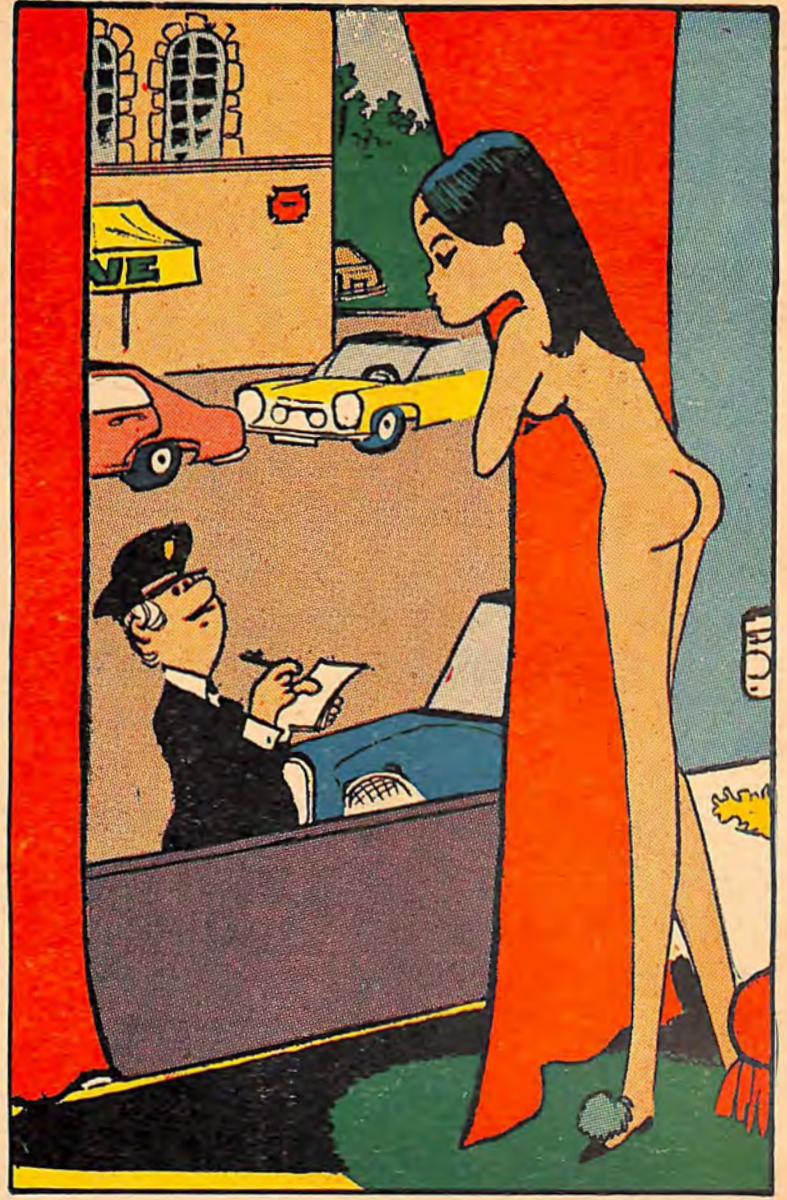
İŞ BANKASI

*gediden yetmiş
herkesin bankasıdır*

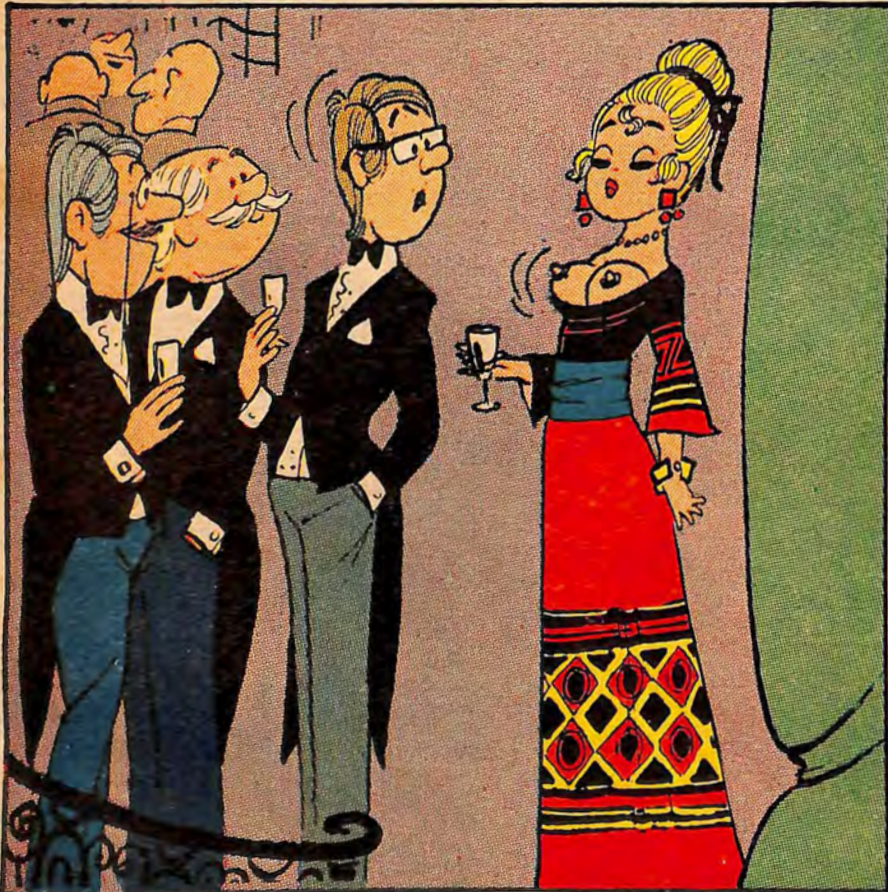
Akbalın

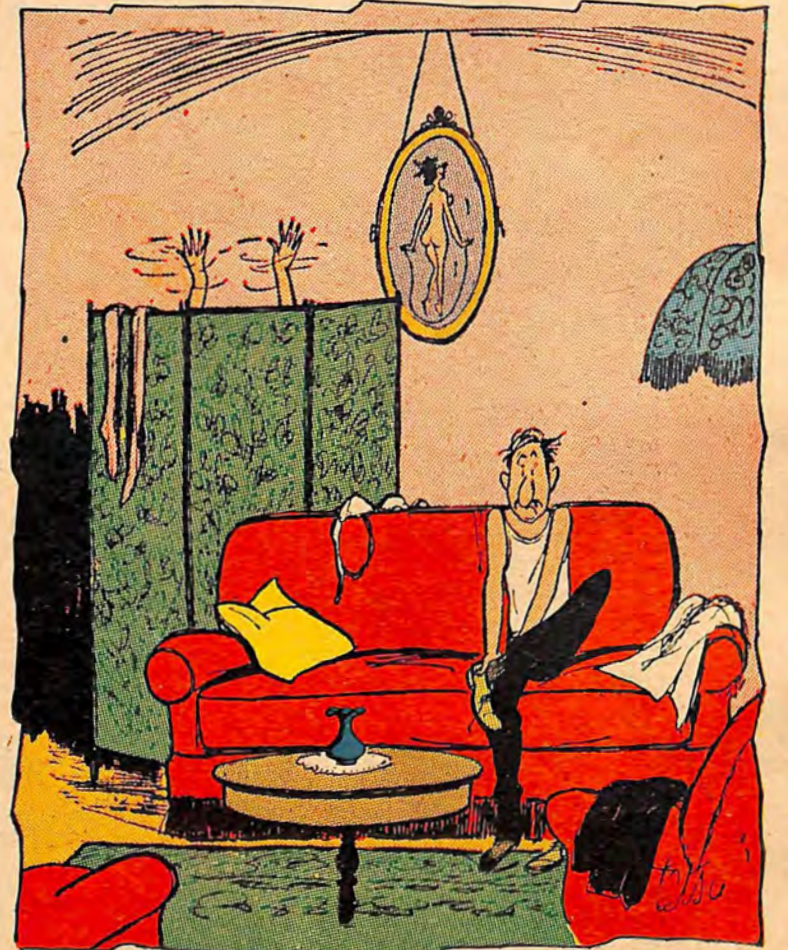
— HERŞEY BİR ARADA KIŞ AŞK KARGA YAVRULARI
VE KÜÇÜK URPERİŞLER !

— CEZA MI YAZIYORSUNUZ ? PEKİ, YUKARI
GETİRİN DE ÖDEYİYİM !..

— YAHU, SANA BU ELBİSEYİ GİYDİĞİN ZAMAN DERİN
NEFES ALMA DEMEDİM Mİ !..

— STRİPTİZ NUMARAMA BAŞL YORUM
YAZIR MİSİN ?